

Palestina

Una terra sense gent,
per una gent sense terra

Institut Eugeni Xammar

Curs 2014/2015

Data d'entrega 23-1-2015

AGRAÏMENTS

He d'agrair la col·laboració de diverses persones que han fet possible aquest treball:

- Primer de tot, agrair a la meva tutora del treball, la Isabel, que m'ha ajudat molt en tot el que ha pogut i més. Ella ha sabut encaminar-me i guiar-me en el treball, explicant-me quins passos havia de seguir per poder elaborar-lo.
- Els meus pares i en Joan, que m'han donat un gran suport durant la realització del treball, cosa que ha fet més afavoridor seguir endavant amb el projecte.
- Per últim, haig de donar les gràcies a les dues persones que em concediren una entrevista:
  - ✚ El Sr. Joan Roura, a qui agraeixo la bona rebuda en el seu domicili particular per fer-li una entrevista molt enriquidora, que m'ha ajudat a entendre més clarament algunes qüestions del conflicte entre Israel i Palestina.
  - ✚ El Sr. Albert Elfa, que fins i tot estant de corresponsal al Pròxim Orient ha pogut respondre'm a l'entrevista via email.

Agraeixo de tot cor el que heu fet per mi, moltíssimes gràcies.

ÍNDEX

- Introducció	6
- Hipòtesi	7
- Estructura del treball	8
- MARC TEÒRIC	10
○ Els orígens	11
○ L'era de l'imperialisme	13
▪ El retorn de Palestina	14
▪ El context mundial	14
▪ El sionisme	17
▪ Hamàs	18
▪ OAP	19
▪ Començament de l'Estat jueu	21
▪ La declaració de Balfour	22
▪ El paper de Gran Bretanya	23
▪ El "Libro Blanco"	24
▪ Intervenció de l'ONU.....	25
▪ L'Holocaust i l'Irgún	29
○ Les guerres araboisraelianes (1948-1985)	31
▪ La guerra del 1948	32
▪ Conflicte de Suez	33
▪ La guerra dels sis dies.....	35
▪ Primera guerra civil: Setembre Negre	37
▪ La guerra de Yom Kippur	38
▪ Segona guerra civil: La guerra del Líban.....	39
○ Palestins i israelians cara a cara	41
▪ Primera intifada	42
▪ Procés de pau	44
▪ Segona intifada	45

○	Lectures sobre el conflicte	47
▪	“Gaza en Crisis”	48
▪	“La Cuestión Palestina”	55
▪	“El triángulo fatal”	60
▪	Articles Pilar Rahola	64
○	Països de la Unió Europea que reconeixen a Palestina com a Estat	75
○	Situació actual a Gaza	77
-	MARC PRÀCTIC	83
○	Conclusions dels articles de Pilar Rahola	86
○	Entrevista a Joan Roura	89
○	Entrevista a Albert Elfa	96
-	Conclusions	102
-	Bibliografia	105
-	Annexos	114
-	Glossari	119

HIPÒTESI I METODOLOGIA DE LA RECERCA

INTRODUCCIÓ

Avui dia, encara vivim la crua i dura realitat del conflicte araboisraelià, i per això és un tema que sempre m'ha interessat, però a la vegada mai he arribat a entendre. He triat aquest tema perquè és un assumpte d'actualitat, veia les notícies en els mitjans de comunicació, escoltava les opinions dels periodistes i experts, però cada un d'ells donava un punt de vista diferent del conflicte; tothom pren posició vers un bàndol o un altre.

És per això que vaig decidir afrontar el repte de fer aquest treball. No ha estat gens fàcil entendre tota una sèrie de qüestions:

- **Quin va ser l'origen del conflicte?**
- **D'on va sorgir les diferències entre les dues parts?**
- **Com ha estat al llarg d'aquests darrers 70 anys el desenvolupament del conflicte?**
- **Quins arguments defensaven per reivindicar els drets sobre la terra que cada un d'ells afirmava com a pròpia?**

Després de documentar-me llegint diferents llibres, articles, vídeos, pàgines web, i de fer diverses entrevistes a experts sobre el tema, he pogut endinsar-me en una problemàtica complexa i de difícil posicionament.

Sobretot en acabar el treball vull estar ben informada i arribar a entendre aquest conflicte, que perdura al llarg de més de 75 anys i que malgrat tots els intents de pau encara no som capaços de resoldre.

HIPÒTESI

Com he dit en la introducció, aquest no és un tema fàcil ni planer per fer una recerca. Què podria afegir jo, una senzilla alumna de batxillerat, amb poca per no dir gens d'experiència en temes internacionals i menys amb un conflicte de la magnitud del que viuen palestins i israelians. Aquest conflicte, el més llarg i sagnant que ocupa tota la segona meitat del segle XX i que amb les perspectives actuals, es pot endinsar i allargar durant tota la primera meitat del segle XXI.

Establir hipòtesis concretes i arribar a conclusions definitives sobre el tema és molt difícil.

Aquest no és un treball de laboratori on manipulant, analitzant, i experimentant pots arribar a obtenir uns resultats definitius sobre una hipòtesi plantejada.

Es tracta d'un treball de recerca basat en el coneixement d'un conflicte, analitzant els fets d'un passat molt llunyà en el temps, de la duresa del present i especulant sobre un possible futur.

És per això, que com a hipòtesis em plantejo unes qüestions que al llarg del treball intentaré arribar i analitzar unes possibles conclusions:

- **Valorar quines possibilitats de futur tenen els dos pobles.**
- **Quines esperances d'una pau estable i d'una convivència pacífica es poden arribar a establir amb les condicions actuals del territori?**
- **És possible una divisió definitiva en dos estats diferents però que garanteixin un futur en pau?**

ESTRUCTURA DEL TREBALL

El treball s'estructura en dos parts fonamentals: l'apartat teòric i l'apartat pràctic, les conclusions i la bibliografia.

- **L'APARTAT TEÒRIC**

He fet menció als orígens del conflicte araboisraelià, els partits polítics que s'han format a partir d'aquest conflicte i les guerres més importants que han anat succeint al llarg del anys entre tots dos Estats.

Per altra banda he investigat en diversos llibres, i he fet un anàlisi dels diferents autors:

He intentat analitzar el punt de vista d'autors que defensen la ideologia i el punt de vista del poble jueu, i d'altres que defensen la legitimitat del poble palestí.

- **Edward W. Said:** nascut a Jerusalem el 1935, tot i que va ser criat al Líban i al Caire. Va viatjar a Estats Units i va acabar convertint-se en en escriptor i expert sobre el conflicte araboisraelià.
- **Noam Chomsky:** Nascut a Filadelfia (EUA) ,el 7 de desembre del 1928, però d'origen jueu. És filòsof, lingüista i activista polític. En les seves obres defensa la posició d'Israel i Estats Units, però a la vegada en fa una dura crítica.
- **Ilan Pappé:** Nascut a Haifa (Israel) el 1954. És un dels historiadors més importants d'Israel, tot i que sovint ha estat molt crític amb el sionisme, però evidentment defensa el punt de vista jueu.
- **Pilar Rahola:** Pilar Rahola Martínez (Barcelona, 21 d'octubre de 1958) és filòloga, política, periodista i tertuliana radiofònica.

- **L'APARTAT PRÀCTIC**

En aquest apartat he realitzat diferents entrevistes a experts en el conflicte:

- **Joan Roura:** Ha estat periodista del “Mundo Diario”, “El País”, “El Periódico” i enviat especial de TV3 a l'Extrem Orient.
- **Albert Elfa:** Periodista i autor de diferents llibres. Corresponsal de TV3 a Washington i actualment corresponsal a Jerusalem.

- **CONCLUSIONS**

- **BIBLIOGRAFIA**

MARC TEÒRIC

Els Orígens del Conflicte araboisraelià

ELS ORÍGENS

Palestins e Israelians, com tots els altres pobles, senten la necessitat d'identificar-se i diferenciar-se. Identificar-se com membres d'una comunitat que comparteix una identitat i diferenciar-se dels demés pobles. Per aconseguir-ho forcen els trets que els uneixen i menyspreen els que els separen: senyals d'identitat basades en trets lingüístics, ètnics, culturals, geogràfics, etc.

Es busca un període històric o mític que mostri la grandesa del poble, es converteix en únic i tota la resta desapareix en les ombres. Els drets territorials en aquest període, aconseguits generalment amb sang i foc es converteixen en drets històrics i eterns.

Aquesta manera d'actuar, que busca en la història el que ens convé no és nova. En els segles XVIII i XIX es va obrir el concepte de Nació-Estat. Segons aquest, tot el poble té dret a formar el seu propi Estat, a la seva sobirania, a poder decidir lliurement sobre el seu destí i governar-se ell mateix.

L'Era de L'Imperialisme

L'ERA DE L'IMPERIALISME

EL RETORN DE PALESTINA

Al principi del segle XIX Palestina era una terra marginal. Els seus habitants eren en la seva majoria de religió musulmana amb petites minories cristianes i jueves. La religió musulmana i la important presència de població d'origen àrab va anar creant una consciència de permanència en aquest món.

En les ciutats existia un sector de serveis escassos i centrats en l'interior de Palestina, en el que van començar a destacar la peregrinació a Jerusalem i a alguns altres llocs lligats a les religions cristiana, musulmana i jueva.

La creixent presència occidental va fer que s'adoptessin reformes modernitzadores, com la reforma administrativa turca de 1856 que va atorgar més avantatges als terratinents, fent que els petits camperols palestins es van veure en dificultats per pagar els nous impostos. Així que van haver de malvendre les seves terres als terratinents, mentre que a altres els hi van ser confiscades. Més tard, part d'aquestes terres serien venudes a colonitzadors jueus.

EL CONTEXT MUNDIAL

El segle XIX va portar una sèrie de canvis que van començar a treure a Palestina del seu oblit.

- **El nacionalisme:** el segle XIX és el de plenitud d'aquesta ideologia en Europa. On moltes comunitats voldran construir els seus pobles en nacions i buscaran el seu propi Estat delimitant per a ell el seu territori. Però en moltes parts d'Europa, sobre una mateixa terra conviuen

diferents poblacions, algunes difícilment homologables a l'ideal nacionalista; entre aquestes últimes hi destacaran els jueus. La diàspora¹ els havia portat a formar nuclis més o menys homogenis dins de molts països, especialment en Europa, on la seva acceptació va ser problemàtica. L'Europa cristiana els culpava de la mort de Jesucrist, així que els obligaven a viure en guetos i els seus drets eren limitats. També van ser sotmesos a persecucions i matances. Encara que durant aquest segle en Estats Units i Europa occidental es va avançar considerablement en la consecució de la igualtat legal per a els jueus.

La falta d'integració produirà en el poble jueu una reacció contradictòria: uns voldran forçar la integració en les nacions "d'acollida", deixant el judaisme quelcom exclusivament religiós; altres buscaran formes d'integració en les que se'ls hi salvi la seva identitat pròpia, formant una nació autònoma dins d'un Estat aliè o compartit amb altres nacionalitats; altres començaran a pensar en la necessitat de convertir-se en una autèntica nació amb un Estat i un territori propi. D'aquest últim plantejament sorgirà el "sionisme" i, naturalment, el territori reivindicatiu serà Palestina.

- **L'imperialisme:** el nacionalisme, els problemes econòmics, els excedents de població i altres causes van portar als principals països europeus a buscar solucions en l'expansionisme territorial, és a dir, imperialisme. Les connexions entre Orient i Occident es van convertir en prioritats. Els francesos van construir a l'oest de Palestina el canal de Suez, però al facilitar la ruta a la Índia va resultar essencial per a Gran Bretanya que va aprofitar la crisi francesa per fer-se amb el control del canal, la compra massiva d'accions i amb l'ocupació d'Egipte. Palestina comença a despertar l'interès de les grans potències. Mentrestant Turquia estava en decadència acabant el seu imperi, i Palestina, província turca, canviarà de mans. Durant el segle XIX Palestina veurà

---

¹ **Diàspora:** Dispersió d'un poble per diversos llocs del món, especialment la comunitat jueva.

augmentar la seva importància estratègica per a les grans potències.

- El nacionalisme i les necessitats estratègiques imperialistes van difondre el menyspreu a altres pobles considerats races inferiors, sense cap consideració als seus drets. La versió més suau d'aquestes ideologies és la "misión civilizadora", i la més crua és el darwinisme social, que és una interpretació esbiaixada de les teories evolucionistes de Darwin en que la supervivència del més apte és traduïda com la del més fort, i així governar el món.

D'aquests fenòmens es deriven dues conseqüències bàsiques per a Palestina: primera, el poble jueu va a intentar instal·lar-se i apropiar-se de Palestina; segona, les grans potències especialment Gran Bretanya s'interessaran pel destí de Palestina.

EL SIONISME

El Sionisme rep el nom del hebreu Sió, designant el turó de la part Nord Est de Jerusalem sobre la qual va ser construïda la ciutat i sobre la qual es trobava el temple de Salomó, que va arribar a ser el símbol d'aquesta ciutat santa, i és expressió creada el 1886 per N. Birnbaun per caracteritzar aquest moviment jueu polític en Europa a finals del segle XIX.

Adopta les característiques dels nacionalistes ètnics, molt difosos entre els pobles sense Estat de la Europa central i oriental, d'on era originaria la majoria de les comunitats jueves europees. Els jueus no compartien entre ells ni l'idioma, ni el territori, ni les seves disparitats culturals. El que els unia, identificava i diferenciava era la seva religió. Aquesta religió portava associada la referència a una pàtria sagrada amb una localització concreta: Israel, Palestina. L'objectiu sionista de construir una llar nacional a Palestina va permetre mobilitzar als distints col·lectius jueus.

Es considera al jueu Theodor Herzl com el fundador i pare del sionisme.

L'acció assolida per part del sionisme va ser la usurpació de la regió de Palestina per crear en el seu lloc un estat jueu el nom en l'actualitat és el d'Israel.

Fotografia de Theodor Herzl, fundador del sionisme.

Font: <http://breizatao.com/2012/09/09/antiracisme-larme-du-sionisme-video/>

HAMAS

El seu nom significa Moviment de Resistència Islàmica i el seu origen es remunta als primers dies de la Intifada (o aixecament palestí) de 1987 en contra de l'ocupació israeliana de Cisjordània i la Franja de Gaza.

Avui és el grup islàmic més nombrós dins del poble palestí.

Des dels seus començaments, el grup va tenir dues branques amb objectius diferents: d'una banda la militar, les Brigades Qassam, encarregada de la lluita armada contra l'Estat d'Israel, l'existència mai va ser reconeguda per Hamàs; de l'altra, l'ala política, la missió és construir escoles i hospitals i brindar ajuda a la comunitat en assumptes socials i religiosos.

Però des de 2005, la facció islàmica va adoptar una nova dimensió, la participació activa dins del procés polític palestí. El 2006, Hamàs va arribar al poder després d'aconseguir una clara victòria en les eleccions per al Consell Legislatiu Palestí, però el seu triomf electoral no duraria per molt temps.

Les tensions polítiques amb l'altra facció palestina, Fatah, es traslladarien un any després al terreny militar. Al juny de 2007, ambdós grups es van enfrontar en cruents combats a Gaza que acabarien amb Hamàs a càrrec de la Franja i el seu rival polític governant des de Cisjordània.

Per a Israel, Estats Units, Canadà, Japó, la Unió Europea i fins al veí Egipte, el grup islàmic és una "organització terrorista", a causa del seu ampli historial d'atacs contra objectius israelians i al seu compromís de destruir aquest estat que està explícit en la seva acta fundacional.

Moviment de resistència islàmica.

ORGANITZACIÓ PER L'ALLIBERAMENT DE PALESTINA (OAP)

L'Organització per a l'Alliberament de Palestina és una organització que afirma representar als aproximadament vuit milions de palestins. Va ser creada el 1964 per centralitzar la direcció de diversos grups palestins que fins a aquest moment operaven com moviments clandestins contra Israel. L'OAP va practicar la lluita armada contra Israel en els 60, 70 i 80, posteriorment en els 90 va entrar en una fase de negociacions obertes el moment cim van ser els Acords d'Oslo de 1993. Aquest procés de pau es va deteriorar en els anys posteriors.

Nascuda el 1964, l'OAP va plantejar en els seus primers moments la destrucció de l'estat d'Israel i el dret d'autodeterminació del poble palestí en el qual incloïa els centenars de milers de refugiats als països limítrofs.

El 1969, el líder d'Al-Fatah, Yasser Arafat va ser nomenat president de l'OAP.

Els atacs guerrillers llançats des de Jordània van provocar la resposta militar israeliana que va crear greus problemes al rei Hussein de Jordània. El 1971, l'exèrcit jordà va expulsar després sagnants combats als guerrillers de l'OAP del seu país, el que es va conèixer com el "Setembre Negre".

Els milicians² de l'OAP van marxar al Líban des d'on van continuar els seus atacs contra Israel. La seva arribada al Líban va ser un dels factors que va desencadenar la guerra civil en aquell país, guerra en la qual l'OAP es va implicar plenament. Israel va envair el Líban el 1982, envoltant Beirut i forçant després de durs combats als guerrillers de l'OAP a l'exili cap a altres països àrabs amics.

L'OAP va ser reconeguda pels estats àrabs com a única representant del poble palestí i el 1976 va ingressar a la Lliga Àrab.

A la dècada dels 80, desproveïda de territoris propers a Israel des d'on van llançar atacs, l'OAP va donar un important gir estratègic. D'una banda, va

---

² **Milicià:** De la milícia o relatiu a ella.

llançar el 1987 la Intifada, veritable revolta popular als territoris ocupats de Gaza i Cisjordània contra l'ocupació israeliana, i, d'altra banda, va acceptar les resolucions de les Nacions Unides 242 i 338 per les que, tàcitament, reconeixia el dret a l'existència de l'estat d'Israel. D'ara endavant, l'objectiu era l'edificació de dos estats separats a l'antiga Palestina: el d'Israel i un nou estat palestí en els territoris ocupats de Gaza i Cisjordània.

La fi de la guerra freda va propiciar l'obertura de negociacions que van culminar amb els Acords d'Oslo en 1993. No obstant això, el procés de pau ha fracassat i la posició de l'OAP i de Yasser Arafat va ser cada vegada més feble entre una població palestina que, desesperada, va optar en part per donar suport a opcions terroristes basades en l'integrisme islamista com Hamàs.

Símbol de l'Organització per a l'Alliberació de Palestina.

COMENÇAMENT DE L'ESTAT JUEU

Una de les principals raons del terrorisme a l'Orient Mitjà té el seu punt de partida en el conflicte araboisraelià.

L'esplendor del nacionalisme europeu durant el segle XIX i especialment la intensificació de l'antisemitisme a partir de 1880, va estimular als jueus europeus a buscar refugi en la seva "terra promesa", Palestina.

Theodor Herzl nascut el 1860 a Budapest, fill d'una família burgesa amb ascendència hispano-portuguesa; ell va ser el fundador del sionisme polític (1897). Com a resultat, l'emigració jueva a Palestina es va incrementar espectacularment.

Quan Herzl treballava de corresponsal de premsa a París va canviar d'opinió sobre la qüestió jueva. Davant del fracàs de l'integritat, la solució era la creació d'un Estat jueu en Terra Promesa que atragués tots els jueus d'altres parts del món. Herzl volia acabar amb totes les persecucions que patien els jueus a Europa, des dels programes russos fins al "affaire Dreyfuss" a França.

Al començament del segle XX no hi havia molts jueus a Palestina. El seu nombre va augmentar de 12 mil a 1845 fins a aproximadament uns 85 mil el 1914. La majoria dels habitants de la zona eren musulmans i cristians. El suport al moviment sionista procedia sobretot dels jueus dels Estats Units i d'Europa que havien estat mobilitzats per Herzl i el Sionisme, exercint pressió sobre la classe política i els grups financers

Durant la Primera Guerra mundial (1914-1918) el sionisme va aconseguir el suport de Gran Bretanya, que volia la col·laboració dels jueus en la seva lluita en contra d'Alemanya.

Els sionistes, amb el suport dels jueus nord-americans i britànics, va aconseguir que Gran Bretanya es comprometés a la creació d'un poble jueu a Palestina(1917).

Els britànics van manifestar les seves intencions el 2 de novembre de 1917, en forma de carta al ministre d'Afers Estrangers Arthur James Balfour als dirigents

sionistes a Gran Bretanya, conegut com la Declaració Balfour, s'aprovaria l'establiment a Palestina d'una pàtria per al poble jueu i no escatimaria esforços per aconseguir aquest objectiu, quedant molt en clar que mai es faria res que perjudicés els drets religiosos i civils de les comunitats no jueves existents a Palestina.

LA DECLARACIÓ DE BALFOUR 1917

Durant la Primera Guerra Mundial (1914-1919), Anglaterra i França van ocupar les províncies del derrotat Imperi Otomà a l'Orient Mitjà. L'Imperi Britànic pretenia quedar-se amb Palestina després de la guerra.

Arthur Balfour, ministre de Relacions Exteriors de l'Imperi Britànic, va comprendre que els incipients nacionalistes jueus podien facilitar-li la tasca de retenir el nord de Palestina i va decidir donar suport al sionisme. (Es dona la paradoxa que Balfour, quan va ser primer ministre britànic, es va oposar el 1905 a la immigració jueva a la Gran Bretanya).

Palestina va enviar un mandat a Gran Bretanya en el qual demanaven una Palestina independent i facilitar l'instauració d'un Estat jueu en el mateix territori. L'oposició entre àrabs i jueus va arribar ràpid, ja que hi havia dos nacionalitats en el mateix territori.

El 1917 Balfour declara el seu suport a la instal·lació a Palestina d'una Llar Nacional Jueva, protegint al mateix temps els drets civils i religiosos dels habitants no jueus de Palestina. Palestina es va convertir en un protectorat sota Mandat Britànic.

Al 1921 van començar a aparèixer les primeres revoltes antisionistes tal que el Ministre de Colònies britànic va publicar que en cap moment Gran Bretanya volia fer desaparèixer la població àrab.

Durant el Mandat Britànic d'entreguerres (1914-1939) els Jueus van continuar arribant en gran nombre a Palestina, amb la creixent inquietud i hostilitat dels àrabs als quals arrabassaven il·legalment les seves terres, deixant-los en la

misèria, quan aquestes propietats els havien estat arrendades des de feia generacions. Els àrabs palestins van començar a protestar a les autoritats angleses sobre la colonització hebrea.

EL PAPER DE GRAN BRETANYA

Davant la ira dels àrabs i la matança dels jueus el 1929, Londres va publicar un "Libro Blanco" al 1930 en el qual va consolidar els límits d'immigració per tal de reduir el creixement de la població. Però tant Weizman com els sionistes estaven tan disconformes que van anomenar a aquest llibre "Carta Negra" i això va perjudicar la situació.

Quan Hitler puja al poder i malgrat de les promeses als àrabs, Gran Bretanya obre les portes de Palestina als jueus que fugien del nazisme, d'aquesta forma van arribar uns 50.000 jueus a Palestina entre el 1932 i el 1935. Davant això va arribar la rebel·lió àrab de 1936. Per primer cop els antisionistes es van agrupar en un alt comitè per acordar una vaga indefinida fins que Londres fes cas de les seves peticions: un govern nacional palestí, suspensió de l'immigració i prohibició de la venda de terres àrabs a jueus.

Enfront els disturbis que estaven causant els àrabs, els britànics van imposar la llei marcial³, utilitzant a voluntaris jueus per a la opressió dels antisionistes, cosa que va empitjorar els ànims a tots els àrabs. Quan aquesta insurrecció va haver acabat ja havien mort més de mil àrabs.

Gran Bretanya va arribar a la conclusió de que era impossible que Palestina fos independent a menys que hi hagués la creació de dos Estats (jueu i àrab) més una zona integrada per Jerusalem i Belem, amb sortida al mar, que quedaria sota la disposició d'una gran potència.

---

³ **Llei Marcial:** Aquesta llei implica una limitació i una suspensió d'alguns dels drets de l'individu.

EL “LIBRO BLANCO”

El “Libro Blanco” de 1939, també anomenat Llibre Blanc de MacDonald en referència al ministre britànic de Colònies que el va patrocinar, és un text publicat pel Govern britànic que determinava el futur immediat del Mandat Britànic de Palestina fins que es fes efectiva la seva independència. El text rebutjava la idea de dividir el Mandat en dos estats en favor d'una sola Palestina independent governada en comú per àrabs i jueus, amb els primers mantenint la seva majoria demogràfica.

Aquest llibre s'ocupava de tres qüestions fonamentals:

1. Londres posaria jueus com palestins al govern per tal de que aquest últim aconseguís crear un Estat independent en deu anys.
2. La immigració jueva cap a Palestina quedaria limitada a un màxim global de 75.000 persones en els següents cinc anys. Després del període de cinc anys, no es permetria més immigració jueva a menys que els àrabs de Palestina estiguessin disposats a acceptar-ho.
3. Es prohibiria o restringiria la compra de noves terres als jueus, com a conseqüència del creixement natural de la població àrab i del manteniment del nivell de vida dels cultivadors àrabs.

INTERVENCIÓ DE LA ONU

Mentrestant, una comissió especial de les Nacions Unides sobre Palestina va arribar a la conclusió que les propostes àrab i jueva eren inconciliables i presentar dos projectes: la partició en dos estats i la creació d'un Estat Federal format per dues províncies.

- **1947: 29 de novembre.** Resolució 181 de l'Assemblea General. S'aprova, malgrat l'oposició de la Lliga Àrab i dels palestins, la creació de dos estats en l'antic mandat britànic de Palestina, un jueu i un àrab, amb Jerusalem sota mandat internacional.
- **1948: 11 de desembre.** Resolució 194 de l'Assemblea General. Estableix que els refugiats tenen dret a tornar a casa, ara en territori d'Israel i moltes d'elles desaparegudes, o a rebre una compensació econòmica en el cas que no desitgin tornar.
- **1949: 11 de maig.** Resolució 273 de l'Assemblea General. Admet a Israel com estat membre de l'ONU.
9 des. Resolució 303. Estableix que "La ciutat de Jerusalem s'establirà com un *corpus separatum* sota un règim internacional especial i serà administrada per les Nacions Unides".
- **1967: 22 de novembre.** Resolució 242 del Consell de Seguretat. Es demana a Israel:
  - 1.- Retirada de les forces armades dels territoris ocupats en la Guerra dels Sis Dies de 1967
  - 2.- El reconeixement de la sobirania, integritat territorial i independència política de tots els estats de la regió i el seu dret a viure en pau dins de límits segurs i lliures d'amenaques o actes de força .
- **1968: 19 de desembre.** Resolució 2443 de l'Assemblea General. Demana a Israel que desisteixi de destruir cases de la població civil àrab

a les àrees ocupades, i expressa una greu preocupació per la violació dels drets humans en els territoris àrabs ocupats.

- **1973: 22 d'octubre.** Resolució 338 del Consell de Seguretat. Es diu a totes les parts participants en la Guerra del Yom Kipur, en la qual Síria i Egipte van atacar Israel, a un alt al foc, i al compliment total de la Resolució 242 del Consell de Seguretat.
- **1975: 10 de novembre.** Resolució 3379 de l'Assemblea General. Determina que el sionisme és "una forma de racisme i de discriminació racial". Aquesta resolució va ser anul·lada per l'Assemblea de l'ONU el 17 desembre 1991.
- **1978: 19 de març.** Resolució 425 del Consell de Seguretat. Exigeix la retirada total, immediata i incondicional d'Israel dels mil quilòmetres quadrats que ocupava al sud del Líban.
- **1979: 22 de març.** Resolució 446 del Consell de Seguretat sobre els assentaments: Determina que "la política i les actuacions d'Israel d'establiment d'assentaments en els territoris palestins i àrabs ocupats no tenen validesa legal i constitueixen un seriós obstacle per a la consecució d'una pau justa, global i duradora a l'Orient Mitjà ".
La resolució 242 del Consell de Seguretat dona el seu primer fruit: serveix de base al tractat de pau entre Egipte i Israel a retornar aquest últim el Sinaí.
- **1980: 5 de juny.** Resolució 471 del Consell de Seguretat. Condemna l'atemptat contra els alcaldes de Nablus, Ramallah i Al-Bireh, i sol·licita la immediata confiscació i execució dels assassins.
- **1992: 7 de gener.** Resolució 726 del Consell de Seguretat. Condemna l'ordre de deportació de dotze palestins per part del Govern israelià.
18 de desembre. Resolució 799 del Consell de Seguretat. Condemna "enèrgicament la deportació de centenars de civils palestins efectuada

per Israel" i exigeix "el retorn immediat i sense risc de tots els deportats als territoris ocupats".

- **1994: 19 de març.** Resolució 904 del Consell de Seguretat. Condemna la matança de 29 palestins a la mesquita d'Hebron a mans d'un extremista jueu i exigeix la presència internacional a Cisjordània i Gaza a fi de brindar protecció als palestins d'aquests territoris ocupats.
- **1997: 13 de març.** Resolució 51/223 de l'Assemblea General. S' exhorta a Israel a no construir assentaments en els territoris àrabs ocupats, especialment a Jerusalem.
- **1999: 9 de febrer.** Resolució 10/6. Condemna l'incompliment per part d'Israel de les resolucions de l'ONU i demana el cessament "total i immediat" de totes les activitats relacionades amb els assentaments jueus.
- **2002: 12 març.** Resolució 1397 del Consell de Seguretat. Dóna suport "el concepte d'una regió en què dos estats, Israel i Palestina, visquin un al costat a l'altre dins de fronteres segures i reconegudes", alhora que "exigeixen el cessament immediat de tots els actes de violència, incloent tots els actes de terrorisme , provocació, incitació i destrucció ".

30 de març. Resolució 1402 del Consell de Seguretat. Demana a Israel la retirada de les seves tropes de les ciutats palestines inclosa Ramallah, on les oficines d'Arafat estan sent bombardejades.

24 de setembre. Resolució 1435 del Consell de Seguretat. Exigeix a Israel que acabi amb el setge al líder palestí, àsser Arafat, a Ramallah, i que es retiri a les posicions anteriors al 28 de setembre de 2000 quan va esclatar la segona Intifada.

3 de desembre. Resolució 57/109 de l'Assemblea General. Aprova per una àmplia majoria 06:00 resolucions respecte al conflicte entre israelians i palestins, malgrat l'oposició d'Israel i EUA. Entre les sis hi ha

tres referents a organismes creats per l'ONU per ajudar a alleujar la situació dels palestins, una sobre Jerusalem, una altra sobre els Alts del Golan i una última més general sobre la solució pacífica del conflicte.

- **2003: 15 d'abril.** La Comissió dels Drets Humans de l'ONU aprova una resolució que condemna a Israel per una llarga llista de violacions dels drets humans, des d'execucions extrajudicials fins a tot tipus d'humiliacions a la població dels Territoris Ocupats. En el document, aprovat per 33 vots a favor, 5 en contra i 15 abstencions, també es condemna la "restricció de moviments" d'Arafat.

19 de setembre. Resolució 10/12 de l'Assemblea General. Exigeix en una resolució que cessin tots els actes de violència a l'Orient Mitjà i que Israel desisteixi de deportar o amenaçar la integritat de l'assir Arafat.

21 d'octubre. Resolució 10/13 de l'Assemblea General. Demana a Israel que paralitzi i elimini el mur que està construït en territori palestí, per ser contrari al dret internacional.

- **2004: 19 de maig.** Resolució 1544 del Consell de Seguretat. Condemna a Israel per les matances registrades en els últims dies a Gaza així com la destrucció de cases per part d'Israel.

21 de juliol. Resolució 10/15 de l'Assemblea General. Exigeix a Israel complir el dictamen judicial que declara il·legal el mur, però amb més pes simbòlic que efectiu ja que l'Estat jueu es va manifestar en contra i considera que res l'obliga a complir-la.

- **2009: 9 de gener.** Resolució 1860 del Consell de Seguretat, en la qual es demanava a Israel i Hamàs a un alto el foc a Gaza, i s'exigeix la retirada de les tropes israelianes i l'entrada sense impediments d'ajuda humanitària al territori palestí.

L'HOLOCAUST I L'IRGÚN, 1942 a 1946.

Després de la Segona Guerra Mundial (1939-1945), la comunitat jueva va exigir a occident terres a Palestina per fundar l'Estat d'Israel, que va servir de refugi al poble hebreu; ja que va patir el procés d'extermini del règim alemany d'Adolf Hitler, portat a terme de 1942 a 1945, i que va suposar la mort de 5 a 6 milions de jueus, i el desplaçament dels que van sobreviure a l'holocaust.

Aquest fet va enfortir la convicció sionista de que només hi podia haver un Estat per la supervivència jueva.

Molts d'aquests jueus sense llar s'hi van sentir indesitjables a Europa, i començaren a emigrar a la Terra Promesa en massa. Des del final de l'altercat i durant 1946 continua arribant una afluència massiva de jueus a Palestina, per terra i mar, que tracta de ser continguda en va pels britànics.

Per altra banda, un congrés de Nova York va acceptar aquesta proposta, donant suport a la creació a Palestina d'un Estat Jueu i va rebutjar el "Libro Blanco" dels britànics. Això va causar un enfrontament quan els jueus van sol·licitar l'immigració de 100.000 jueus que estaven en camps de refugiats a Palestina; ja que Gran Bretanya no els hi va deixar. Estats Units va censurar els britànics perquè els camps de concentració i les cambres de gas van sensibilitzar als Nord-americans donant fonament als jueus.

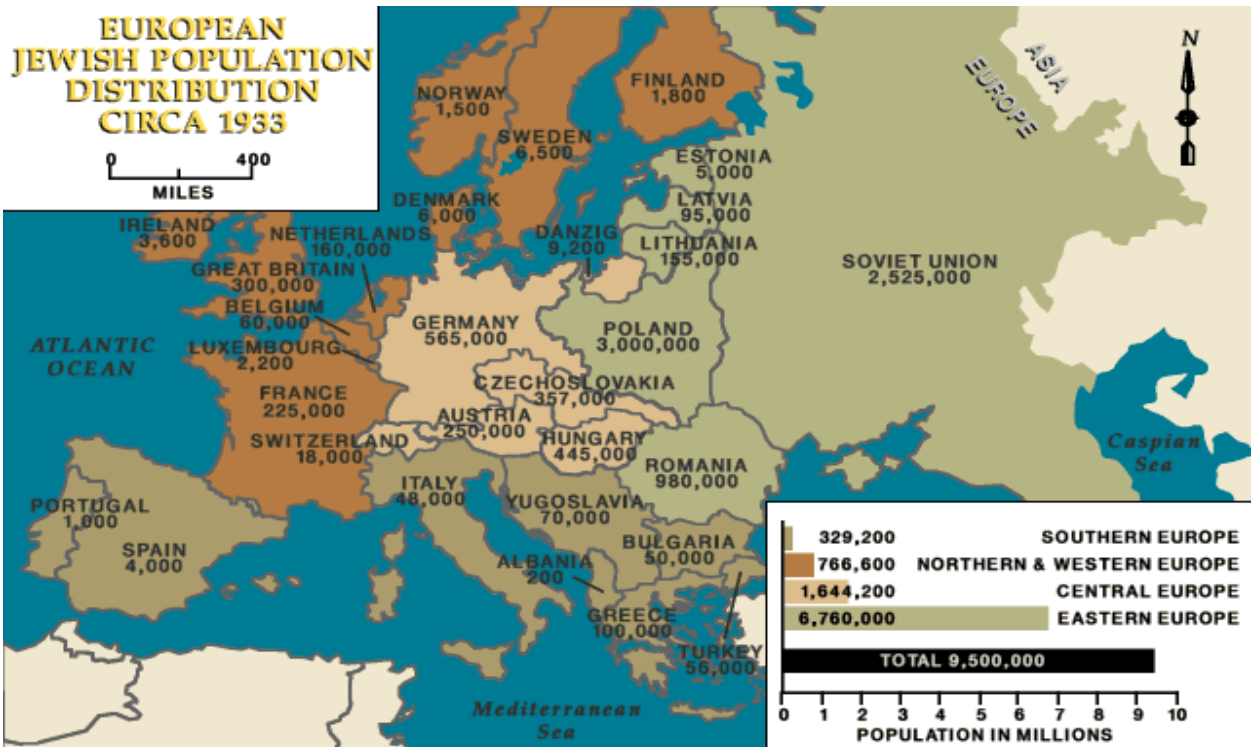
En acabar la Segona Guerra Mundial, França va donar a les seves colònies de Síria i Líban la independència, i Gran Bretanya va fer el mateix amb l'Iraq i Transjordània, però continuava retenint Palestina pel compromís oficial adquirit per Balfour en 1917 amb els jueus, però després la publicació del "Libro Blanco" i la Llei del Traspàs de Terres, aquests són hostils a la presència dels anglesos en la que consideren la seva pàtria.

A Palestina els jueus van organitzar un grup terrorista, l'Irgún, que tenien com a finalitat pressionar a les autoritats angleses a abandonar el seu protectorat. Els jueus van iniciar una campanya d'atemptats terroristes contra els britànics que va causar-hi moltes víctimes.

Situació a Europa durant l'Holocaust.

Font:
<https://eksd.wordpress.com/2009/02/18/el-holocausto/>

Les Guerres Araboisraelianes

LES GUERRES ARABOISRAELIANES

GUERRA DE 1948

La Guerra del 1948 o també coneguda com a la Guerra de la Independència va ser el primer intent àrab de destruir l'Estat d'Israel des del mateix dia de la seva creació el 14 de maig de 1948. No obstant això, les arrels de la guerra són anteriors a aquesta data: ja entre 1920 i 1930, la comunitat jueva de Palestina (sota mandat britànic) era víctima d'una contínua agressió àrab.

A partir del 30 de novembre de 1947, després del Pla de Partició de Palestina sota mandat britànic, els enfrontaments entre forces àrabs i jueves eren nombrosos i regulars, anunciant una guerra llarga i dolorosa.

El 14 de maig de 1948, d'acord amb la decisió de l'ONU el 29 de novembre de 1947, l'Estat d'Israel declara la seva independència. En la nit del 14 al 15 de maig, Tel Aviv és bombardejada per avions egipcis. La guerra entra en la seva fase ofensiva directa: Egipte, Líban, Síria, Jordània i Iraq van atacar i van envair el jove Estat jueu des del nord, sud i est. Aràbia Saudita va enviar a les seves forces sota mandat egipci. Es trobaven també contingents del Sudan.

La Guerra de la Independència va ser dividida en 39 operacions diferents que van tenir lloc des de la frontera amb el Líban al nord fins a la Península del Sinaí i Eilat al sud d'Israel. Al març de 1949, l'Operació Ouvda va permetre a Israel prendre el control del desert del Nègueb fins Eilat. Aquesta va ser l'última operació de la Guerra de la Independència.

El 7 de Gener de 1949, després de 13 mesos de guerra, incloent 61 dies de combat continu, es va establir un alt al foc. Des del 24 de febrer al 20 de juliol

de 1949, es van signar acords de pau amb Egipte, el Líban, Jordània i Síria successivament. Iraq es va negar a signar aquests acords, va retirar les seves tropes i va deixar el control de Judea i Samaria i de Jordània a la Legió Àrab.

CONFLICTE DEL CANAL DE SUEZ

Entre els mesos d'octubre i novembre de l'any 1956 va tenir lloc la Crisi del Canal de Suez, o també anomenada Guerra de Suez. Aquesta és produïda com a conseqüència del conflicte que encara persistia entre els països després de la guerra de la independència o guerra del 48. Aquesta Segona Guerra araboisraeliana es produeix en territori egipci, quan Gran Bretanya, França i Israel s'alien contra Egipte, per la política de nacionalitzar el Canal de Suez, duta a terme pel president egipci Nasser. Aquest va aparèixer com el dirigent de l'oposició armada contra Israel i un dels més destacats polítics del Tercer Món capaç de fer front a Occident.

El primer ministre britànic Anthony Eden va considerar que l'acció empresa per Nasser posava en perill el subministrament petrolífer procedent del golf Pèrsic i el comerç amb l'Extrem Orient a través del canal de Suez. Per aquest motiu, Eden va decidir beneficiar-se d'aquest incident per derrotar al president egipci mitjançant l'ús de la força junt amb França. Eden esperava també aconseguir el suport dels Estats Units, però el president nord-americà Dwight David Eisenhower es va negar a emprar la força per resoldre aquest conflicte

Estats Units va aprofitar la demora provocada pels lents preparatius militars dels britànics i francesos per intentar promoure una solució pacífica per la crisi, però els seus esforços van fracassar a causa dels impediments plantejats per Gran Bretanya i França, ja que aquests dos últims van establir una aliança amb Israel, que tenia conflictes fronterers amb Egipte, i així garantir la participació israeliana en la lluita contra Egipte.

Complint l'acord, llavors, l'Exèrcit israelià va atacar les posicions egípcies a la península del Sinaí. Gran Bretanya i França van llançar un ultimàtum un dia després exigint el cessament de les hostilitats en ambdós bàndols, però el

govern egipci es va negar a acceptar els termes imposats i els britànics decideixen bombardejar els aeròdroms egipcis i destruir la seva força aèria quan es va complir el termini previst en l'ultimàtum.

L'opinió mundial va criticar l'acció anglo-francesa ,i els Estats Units va proposar dues resolucions: el cessament de les hostilitats i la retirada israeliana del territori egipci, i l'enviament d'una Força d'Emergència de les Nacions Unides a Egipte ,és a dir, “Los cascos azules⁴” , que van ocupar el Sinaí i van suspendre les hostilitats pactades entre els pobles . Gran Bretanya i França van fer cas omís d'aquestes resolucions i van enviar forces aèries que van derrotar a les tropes egípcies i van començar a avançar a través del mateix.

El conflicte es va acabar quan Estats Units es va negar a enviar ajuda econòmica als britànics fins que les seves forces abandonessin Egipte. Davant la imminència d'un desastre financer, Gran Bretanya va acatar l'alt al foc el 6 de novembre. El 3 de desembre de 1956 Gran Bretanya i França van iniciar la retirada d'Egipte, i Gran Bretanya va rebre ajuda econòmica i subministraments de petroli. Aquest episodi va suposar un humiliant revés per a Gran Bretanya i França.

El canal de Suez, sens dubte, era un important pas per als vaixells que transportaven el petroli portat des dels països àrabs, amb destinació final Anglaterra. Amb la guerra de Suez, els més beneficiats van ser els mateixos egipcis, que gràcies a l'amenaça econòmica d'Estats Units van triomfar i d'aquesta manera, el president Nasser hi va guanyar popularitat i èxit al mateix temps que empitjorava la visió dels països àrabs respecte a Anglaterra i França, a més d'haver mantingut el canal nacionalitzat. En resum, Egipte va ser el país guanyador del conflicte, tot i la certa desavantatge en què es trobava.

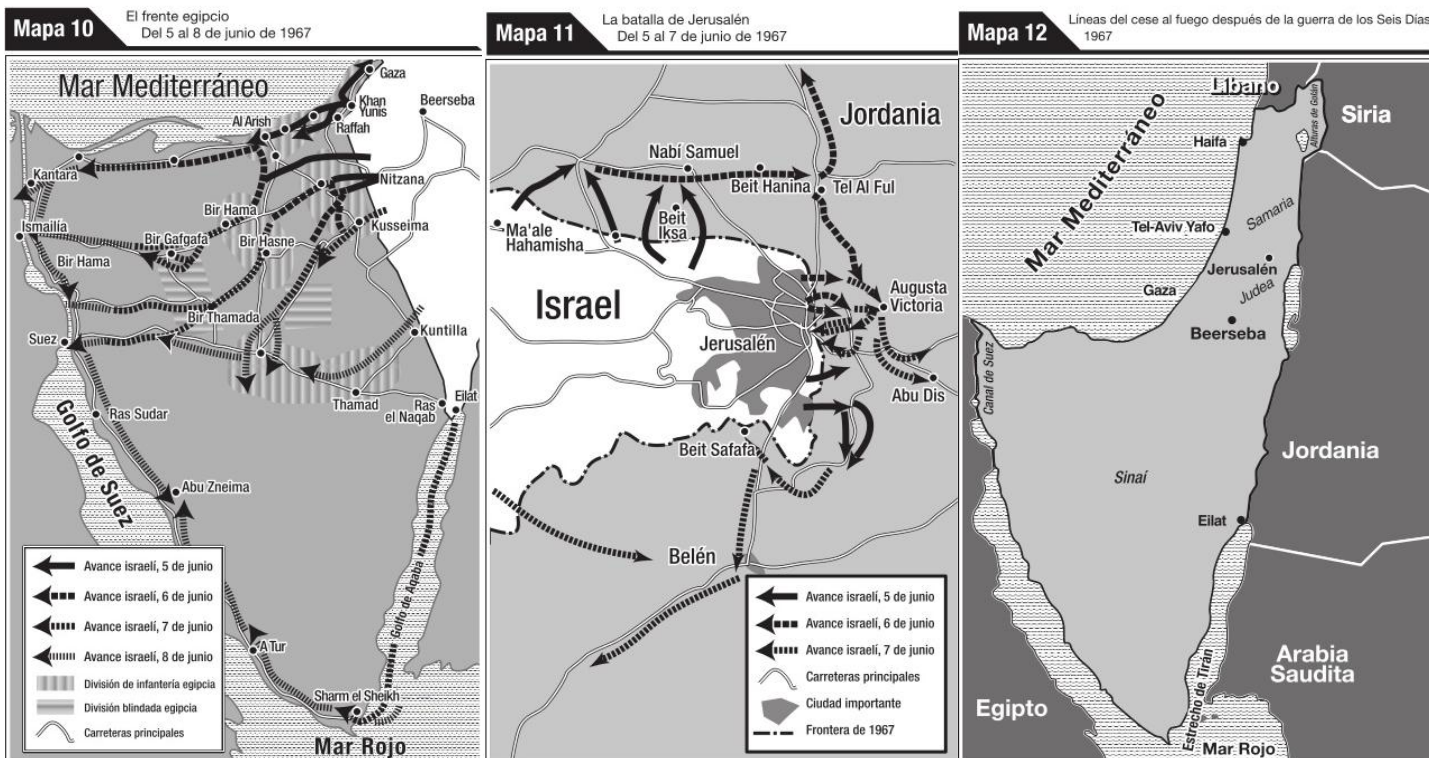
---

⁴“ Cascos azules” : són forces de manteniment de la pau.

GUERRA DELS SIS DIES

El 5 de juny de 1967, va esclatar la Guerra dels Sis Dies. A partir d'aquest moment, Israel patia la gran possibilitat de la seva aniquilació per part d'Egipte, Jordània i Síria. Del 5 al 10 de juny, Israel es va enfrontar a una coalició de 4 països àrabs: Egipte, Jordània, Síria i l'Iraq.

Dos mesos abans que la guerra esclatés, Israel començava a veure com s'intensificava l'amenaça sirià-egípcia: el 7 d'abril, un incident a la frontera israel-siriana va generar una batalla aèria sobre els Alts del Golan, en què sis avions sirians van ser abatuts sobre el Mar de Galilea. Durant els mesos d'abril i maig, la situació es va concentrar amb Egipte, qui havia signat un tractat de defensa amb Síria. Aquest conjunt de tensions van esclatar el 22 de maig, quan el president egipci va decidir prohibir als vaixells israelians l'entrada a l'estret de Tiran; la qual cosa per a Israel va constituir un motiu de guerra. Davant la idea d'un imminent atac egipci, Israel va prendre la iniciativa i va començar aquesta guerra preventiva.

Mapes de l'avenç israelià durant la guerra dels sis dies.

Font: llibre "El conflicto palestino-israelí"

Després de sis dies d'intensos combats en tres fronts, les forces israelianes van conquerir el desert del Sinaí, la franja de Gaza, Judea i Samaria, els Alts del Golan i van alliberar Jerusalem.

Com a resultat d'aquesta guerra, 776 soldats israelians van perdre la vida en combat; i vuit soldats israelians capturats durant la guerra, van ser repatriats a Israel. A més, Israel va alliberar 428 presoners jordans. En virtut als acords amb Síria, Israel va alliberar 572 presoners a canvi d'un pilot israelià, els cossos de dos pilots, i el cos d'un tercer, segrestat un any abans.

L'històric tractat de pau entre Israel i Egipte es va signar el 26 de març de 1979 a Washington. En aquest tractat, Israel es va comprometre a retirar-se gradualment del Sinaí, fins que al 1982 s'hi va retirar completament. Egipte va ser el primer país àrab a signar un tractat de pau amb l'Estat d'Israel, convertint-se al mateix temps en el primer estat àrab a reconèixer oficialment a l'Estat jueu.

Mapa dels territoris israelians abans i després de la guerra dels sis dies.

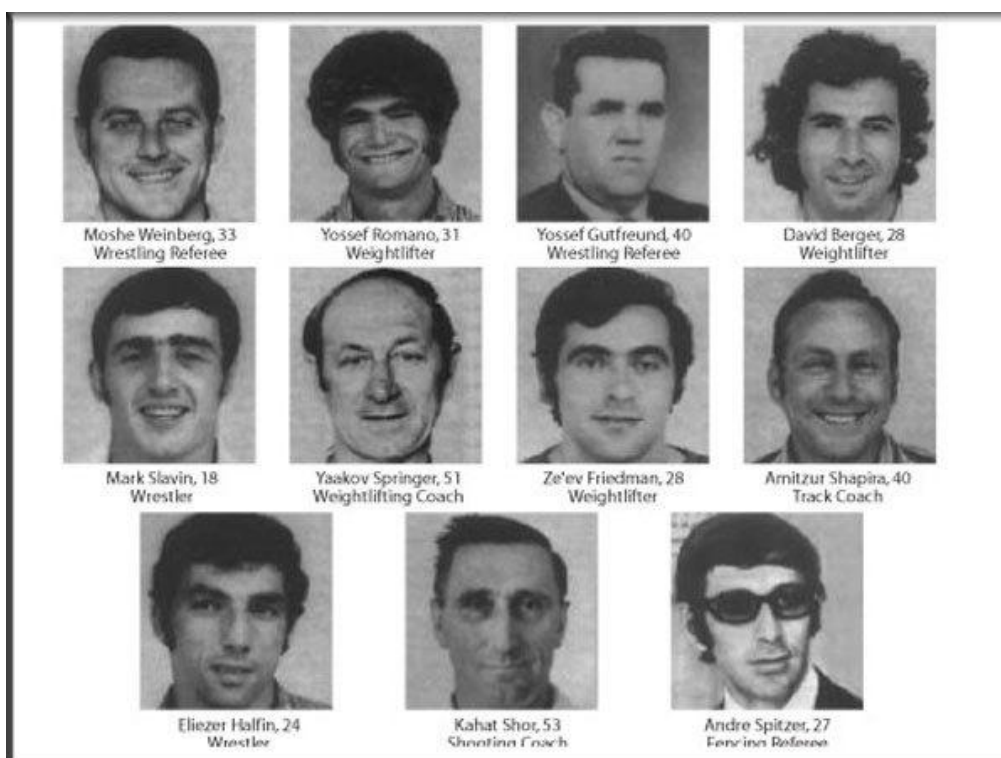
Font:

<http://sacudidordepalavra.blogspot.com.es/>

SETEMBRE NEGRE

Setembre Negre era una organització terrorista palestina que emprava aquest nom en memòria dels esdeveniments que van enfrontar a combatents palestins amb l'exèrcit jordà al setembre de 1970. La primera acció del grup va ser l'assassinat del Primer Ministre de Jordània, Wasfi Tall, el 28 de novembre de 1971. Wasfi Tall va ser clau per a l'expulsió dels combatents palestins de Jordània en 1970-1971. No obstant això, l'acció que donaria més renom a l'organització i la faria tristament famosa va ser la massacre dels atletes israelians durant els Jocs Olímpics de Munic, el 1972.

Des d'aquest moment, Setembre Negre inici una carrera desbocada d'actes reivindicatius que, al seu torn, portaven amb si la represàlia de les forces israelianes: segrestos d'avions, assassinats, atemptats amb explosius, etc. A cada cop de Setembre Negre es succeïa un altre dels agents del Mossad, i especialment de la secció denominada "Kidon". A partir de 1974, Setembre Negre va ser agregada per altres organitzacions extremistes dins de l'Organització per a l'Alliberament de Palestina, com el Front Popular per a l'Alliberament de Palestina van ser ocupant el lloc que aquest grup, massacrats pels israelians, estava deixant.

Atletes assassinats en la massacre de Munic.

LA GUERRA DEL YOM KIPPUR: 1973

Ocupació d'Israel després de la guerra de Yom Kippur.

Font:

La guerra araboisraeliana de 1973, també coneguda pel

http://es.wikipedia.org/wiki/Guerra_de_Yom_Kipur

nom de Guerra del Yom Kippur o Guerra del Ramadà, va enfrontar Israel contra Egipte i Síria. Va ser la quarta de les guerres que van enfrontar a l'estat hebreu amb els països àrabs.

Dos factors principals expliquen el seu desencadenament. En primer lloc, el fracàs en la resolució dels problemes sorgits de la guerra de 1967. La negativa israeliana a retornar els territoris arrabassats a Síria (els alts del Golan) i a Egipte (la península del Sinaí) i el fracàs de les propostes de pau d'Anuar al-Sadat, el nou líder egipci, van portar la situació a un punt mort. La resolució 242 del Consell de Seguretat de l'ONU demanava la retirada

d'Israel dels territoris ocupats el 1967. Va ser votada per 13 membres, la Xina es va abstenir i EUA la va vetar. Egipte cada vegada es trobava més decidit a llançar una guerra limitada. En segon lloc, Israel era conscient de la seva superioritat militar. Aquesta confiança el va portar a negar-se a qualsevol cessió de territoris, però també va fer que l'atac àrab de 1973 agafés per sorpresa a les seves forces armades.

L'atac àrab per sorpresa va començar el 6 d'octubre de 1973 (el dia del Yom Kippur, la festivitat religiosa jueva més important). Els avenços egipci i siriana van ser brillants. Els egipcis van creuar el Canal de Suez i els sirians van prendre els Alts del Golan. No obstant això, a partir del 10 d'octubre es va iniciar el contraatac israelià. En aquest moment tant la URSS com EUA van organitzar ponts aeris massius portant armes als seus aliats. Les tropes israelianes van reconquerir els Alts del Golan i van tornar a creuar Suez.

**Sionistes celebrant la victòria
dere la guerra de Yom Kippur.**

Font: <http://www.taotv.org/>

GUERRA DEL LÍBAN 1982

La Guerra del Líban del 1982 va ser un conflicte armat que es va iniciar el 6 de juny del 1982, quan Israel va envair el sud del Líban per expulsar a l'Organització per a l'Alliberació de Palestina d'aquest país. Quan l'Estat d'Israel es va fer amb el control de Beirut –que va ser bombardejada durant dos mesos- la OAP va acceptar sortir de la ciutat.

Aquest conflicte es va originar com a resposta al intent del assassinat de l'ambaixador israelià en el Regne Unit. Els objectius dels jueus enfront aquest fet era:

- Eliminar l'amenaça de la OAP en la frontera nord d'Israel
- Destruir la infraestructura de la OAP en el Líban
- Retirar la presència militar síria i així reduir la seva influència en el Líban
- Crear un govern Libanès estable
- Enfortir la posició d'Israel en la Ribera Occidental

A mesura que es capturaven bases de la OAP al sud del Líban, les Forces de Defensa Israelianes van descobrir grans amagatalls d'armes subministrades per diversos països com Estats Units, Gran Bretanya, Xina, França, Alemanya, la Unió Soviètica, etc.

El mateix mes de juny 207 civils van morir i 647 van resultar ferits com a conseqüència dels atacs israelites. Van atacar l'hospital governamental; mentre que l'aeroport Internacional de Beirut fou bombardejada, donant el control als israelians.

El 6 de juliol, el president d'Estats Units va enviar les seves tropes per posar fi a la guerra i restablir la pau.

L'11 de juliol hi va haver un constant bombardejament durant unes 15 hores sense parar. A principis d'agost hi havia 165 morts, i amb ells 400 ferits.

El 14 de setembre el president del Líban, Bashir Gemayel va ser assassinat amb molts d'altres companys seus pel Partit Social Nacionalista Siri, ja que tenia planejat firmar la pau amb Israel.

Rere els tràgics combats els líders de l'OAP van ser evacuats a Tunísia. El Líban deixa de ser el lloc principal dels combatents palestins i passa a ser una força multinacional, nord-americà, britànica, francesa, etc per supervisar un acord.

Els jueus aconseguiren amb èxit expulsar als palestins del Líban, i persuadir als líders del país per firmar un tractat de pau. Per fi el 1983 el president del Líban, Amin Gemayel, va firmar un tractat de pau amb Israel.

Aquesta guerra va causar importants conseqüències:

- 6.775 persones havien resultat mortes i trenta mil ferides, molts d'ells cremats per bombes de fòsfor (sent civils un 80% de les víctimes).
- Un buit polític resultant de la retirada d'Israel que finalment conduiria a l'ocupació de Síria del Líban. Síria guanyaria molt més poder sobre el Líban del que tenien abans del 1982

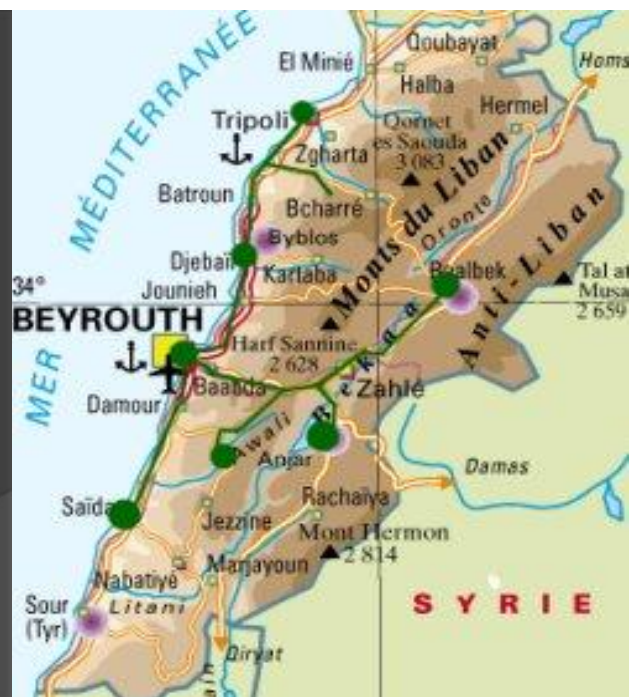
Com a conclusió, Israel ha buscat durant molt temps una frontera nord pacífica, però el Líban sent un refugi per a grups terroristes ha fet d'això un fet impossible. Cosa que sumada als conflictes i rivalitats passades ha fet pràcticament d'això una guerra sense inici i sense fi.

Ubicación geográfica del conflicto

Ubicació geogràfica de la guerra del Líban.

Font: <http://www.anajnu.cl/dosguerraslibano.htm>

Mapa del Líban.

Font: <http://www.ihistoriarte.com/>

Palestins i Israelians cara a cara

PALESTINS I ISRAELIANS CARA A CARA: GUERRA I RECERCA D'UNA PAU IMPOSSIBLE

PRIMERA INTIFADA

La declaració de l'Estat d'Israel el 1948 va ser una de les causes del conflicte entre palestins i israelians en la lluita pel seu propi territori. La divisió del terreny en un territori israelià i un altre palestí mai va ser respectada pel poble israelià.

Des de 1967 Cisjordània i la Franja de Gaza van estar sota ocupació militar israeliana. Durant les dècades dels 70 i 80, l'Organització per a l'Alliberament Palestina va recompondre el teixit nacional palestí i va organitzar un Estat a l'exili per aconseguir el reconeixement i el suport internacional. Davant aquests intents, fallits, de tenir un suport internacional el poble palestí es va mobilitzar el 1987.

Aquesta primera intifada, que en àrab significa "aixecar el cap", es considera un moviment popular amb intencions pacífiques que va obtenir uns resultats positius, en comparació amb el segon aixecament.

Els palestins van aconseguir atraure l'opinió internacional per la seva desesperada lluita, arriscant la seva vida davant els poderosos mitjans militars israelians en disturbis de carrer; causant en proporció escasses baixes als soldats hebreus, per la qual cosa el seu valor tàctic més enllà de l'impacte mediàtic és pobre, encara que van aconseguir incomodar les forces israelianes.

D'altra banda, aquesta insurrecció manté alta la moral dels palestins, que senten recuperada la seva dignitat amb aquesta desobediència civil.

Durant els enfrontaments, els israelians van aprovar la política de deportar líders de l'OAP, als que veien com caps de l'aixecament. Això va ser sancionat per l'ONU, però Israel va continuar amb aquesta pràctica.

El 27 de febrer de 1988, una cadena de televisió nord-americana mostra com uns soldats israelians, que havien capturat a manifestants palestins que els van llançar pedres, els trencaven els braços colpejant amb altres pedres. Això va suposar un descrèdit mundial per a Israel, així com despertar simpaties per la causa palestina a Occident.

El 16 d'abril de 1988, el responsable de dirigir la "Intifada", Abu Jihad, lloctinent d'Arafat, va ser assassinat a Tunísia per un comando del Mossad integrat per 30 persones; va ser un dur cop per a la OAP.

Al maig de 1990 es comptaven 942 morts des que va esclatar la Intifada: 896 palestins i 46 israelians; i l'Exèrcit israelià no havia aconseguit reprimir la revolta palestina.

Palestins amb la bandera palestina durant la primera intifada.

EL PROCÉS DE PAU

A l'octubre de 1991 el govern israelià va participar en una conferència de pau per Orient Mitjà, celebrada a Madrid. El 13 de setembre de 1994 es va signar a Washington un acord que va obrir el camí cap a la futura creació d'un Estat Palestí i la retirada de les tropes israelianes de part dels territoris ocupats. El van signar el llavors primer ministre laborista d'Israel Yitzhak Rabin i el líder de l'OAP, Yasser Arafat. Rabin va acceptar reunir-se amb Arafat i va reconèixer l'OAP. Arafat al seu torn va reconèixer l'estat d'Israel i va prometre renunciar a la violència, però des de 1993 les converses estaven estancades per desacords en matèria de seguretat.

Entre les conseqüències de la Primera Intifada podem enumerar:

- La consolidació de la OAP com a representant legítim del poble palestí, que va portar directament a la proclamació de la declaració d'independència i la constitució del germen d'un futur Estat Palestí: L'ANP (Autoritat Nacional Palestina).
- L'assoliment de la unanimitat⁵ internacional al voltant de la qüestió palestina, amb les excepcions habituals dels Estats Units i Israel.
- Els països àrabs van recuperar la seva atenció cap a la causa palestina, perduda després de les derrotes de les guerres araboisraelianes, respectant les seves motivacions i els seus dirigents.
- En la comunitat israeliana, van sorgir minories a favor de la pau amb els palestins i en contra de la política del seu govern en el conflicte Palestí.

Imatge animada de pau entre Palestina i Israel.

---

⁵ **Unànim:** Conjunt de persones de comú semblar.

Font: <http://www.freepik.es/>

SEGONA INTIFADA

El 29 de setembre de l'any 2000, Ariel Sharon (Primer Ministre d'Israel), visita un lloc sagrat per als musulmans, l'Esplanada de les Mesquites, que es troba a la part àrab de Jerusalem. Aquesta visita provoca les ires dels àrabs musulmans palestins, i marca el començament de la seva Segona Intifada contra els hebreus.

Això va succeir poc abans que s'anés a proclamar oficialment l'Estat Palestí, circumstància que no desitjava una part de la societat israeliana: precisament la representada per Sharon.

Tot els èxits independentistes aconseguits per l'ANP en el procés de pau iniciat la dècada anterior s'hi van perdre. Palestina es submergeix de nou en la violència quotidiana.

Els atemptats terroristes palestins es van multiplicar i la seva brutalitat es va intensificar, tant com les represàlies de l'exèrcit israelià, causant en els primers tres anys del segle XXI tantes víctimes com en les 4 dècades anteriors de conflictes no convencionals; les morts de palestins i israelians es compten per centenars del 2001 al 2004.

Esclata la segona Intifada després de la visita d'Ariel Sharon.

Font: <http://www.ara.cat/>

Els israelians van intentar aturar la nova Intifada amb el tancament de fronteres dels territoris ocupats de Gaza i Cisjordània, i assassinant a famílies senceres o enderrocant els seus domicilis com a represàlia.

A més de les ja típics controls de seguretat i aquarteraments militars a les poblacions palestines, els israelians hi van construir un enorme mur per voltar

els territoris ocupats i evitar l'entrada a Israel de terroristes palestins; de tant en tant els soldats israelians envaïen amb els seus tancs ciutats palestines com Hebron i Ramallah.

A finals de 2004, la segona Intifada va matar a 4.500 persones, dels quals 3.500 eren palestins i 950 eren israelians.

Manifestants encaputxats lligats a les Brigades Màrtirs d'Al-Aqsa (suïcides) van marxar amb el retrat d'Arafat, a Cisjordània

Font: <http://blogs.sapiens.cat/>

Lectures sobre el conflicte

“Gaza en Crisis”

GAZA EN CRISIS

Noam Chomsky i Ilan Pappé

Ilan Pappé: Nascut a Haifa (Israel) el 1954.

Pappé és un dels anomenats «nous historiadors» israelians que han tractat de revisar la història moderna de l'Estat de Israel, criticant el sionisme des de punts de vista molt controvertits per a gran part de la societat israeliana.

En diferents declaracions s'ha mostrat radicalment en contra de la creació de l'Estat d'Israel, culpant de la manca de pau a l'Orient Mitjà, argumentant que el sionisme és més perillós que la militància islàmica i cridant en ocasions a un boicot acadèmic contra les universitats israelianes.

Pappé és un ferm defensor de la creació d'un únic Estat secular a la regió històrica de Palestina en el qual convisquin tant àrabs com jueu.

Després d'haver llegit el llibre "Gaza en crisis" de Noam Chomsky i Ilan Pappé, he pogut treure algunes conclusions i fer un breu resum d'alguna entrevista de tots dos autors.

Després del fracàs de les negociacions de Camp Davis en el 2000, el president Clinton va reconèixer que les condicions proposades per Israel eren inacceptables per a qualsevol palestí.

El desembre del mateix any, Clinton va proposar unes condicions més obertes que van ser acceptades per les dues parts, però amb moltes reserves.

Els negociadors israelians i palestins es van tornar a reunir a Taba (Egipte), el gener del 2001 per resoldre diferències. Tampoc es van arribar a solucionar els problemes entre les dues parts, i les conversacions oficials es van cancel·lar.

Posteriorment els Acords de Ginebra tampoc van ser acceptats per Israel i ignorats pels Estats Units.

Estats Units i Israel han actuat d'acord per expandir i aprofundir en l'ocupació. El 2005, tots dos Estats van considerar que no tenia sentit tenir a uns quants colons israelians a Gaza, ja que els obligava a mantenir una part de l'exèrcit en aquesta zona, per tant, el govern d'Ariel Sharon va decidir enviar-los a territoris molt més valuosos com Cisjordània o els Alts de Golàn. Israel es va retirar de la Franja de Gaza, però mai va perdre el control del territori.

El gener del 2006, Palestina va celebrar eleccions que segons els observadors internacionals van jutjar com a lliures i justes. Els resultats van donar com a guanyadors a Hamàs. Això va provocar que Israel intensifiqués els atacs a Gaza. Des de les hores, aquests atacs i l'ocupació del territori mitjançant la violència i l'ofegament econòmic, s'ha intensificat amb el recolzament dels Estats Units.

La pèrdua d'esperances per la supervivència de la nació de Palestina fou la separació de Gaza i Cisjordània.

Aquesta separació és un dels triomfs més destacats de la política israeliana, ja que el seu objectiu primordial és impedir una solució basada en les decisions internacionals imposant un acord basat en la superioritat militar d'Israel.

Segons Sara Roy, professora de la universitat de Harvard, Gaza és un exemple de societat reduïda internacionalment a la misèria. Els seus habitants, abans productius, s'han transformat en indigents que depenen de l'ajuda de l'exterior. La ocupació israeliana, oblidada o negada per la majoria de la comunitat internacional, ha ensorrat l'economia de Gaza i els seus habitants.

Des dels atacs de desembre del 2008 fins els darrers del juliol del 2014, les dures condicions de vida s'han fet físicament inviables.

Els mitjans de vida, les vivendes, les infraestructures públiques han estat inutilitzades o destruïdes, sense aprofundir en el sector industrial ja inexistent; el 80% de les collites destruïdes i els agricultors atacats en els camps propers a la tanca. La major part de l'activitat productiva ha desaparegut.

Avui, en el 2014, el 96% dels 1,4 milions dels habitants de Gaza depenen de l'ajuda humanitària per satisfer les seves necessitats bàsiques.

L'assetjament d'Israel sobre Gaza constitueix en si mateix un acte de guerra, tal i com reconeix Israel. Un altre element d'aquest assetjament i del que no se'n parla gaire, és el bloqueig naval.

Segons el periodista Peter Beaumont, en el litoral de Gaza, els vaixells de guerra israelians, naveguen a tota velocitat entre els pesquers palestins per bloquejar la sortida dels pesquers, que són obligats a recular a port. Això ha provocat que la indústria pesquera de Gaza estigui pràcticament ensorrada. Aquests atacs navals d'Israel van començar poc després del descobriment per part de la British Gas Group, del que sembla ser un important jaciment de gas, que es situa en aigües territorials de Gaza.

El govern d'Israel pensa explotar directament aquest jaciment, això suposarà una font important d'ingressos, amb el consentiment del govern dels Estats Units.

Aquest mateix tipus d'assetjament violent que pateix Gaza, també s'aplica a Cisjordània, no amb tanta duresa, però amb els mateixos efectes negatius sobre l'economia i la vida.

REFLEXIONS SOBRE LA GUERRA D'ISRAEL CONTRA PALESTINA

Aquestes reflexions són el resultat d'un anàlisi dels orígens i el futur de la llarga ocupació de Palestina fetes per l'intel·lectual jueu nord-americà Noam Chomsky i l'historiador israelià Ilan Pappé en el llibre "Gaza en crisis" publicat el 2011, en el que tot i les diferències d'opinions, tenen un discurs comú coherent i obert.

En una entrevista amb Noam Chomsky el 2007 se li demanava la seva opinió sobre la situació en aquells moments a Gaza.

Segons ell, els Estats Units van unir forces amb Israel quan les eleccions de gener del 2006 els palestins van votar majoritàriament a Hamàs en comptes d'Al-Fatah, partit que contava amb el recolzament del govern nord-americà.

El càstig imposat als palestins va ser dur. Amb el recolzament dels Estats Units, Israel va bloquejar els fons que s'havien de transferir a l'Autoritat Palestina, va intensificar la violència contra la franja de Gaza i el setge sobre la ciutat.

El tàndem ⁶ Estats Units/Israel es van assegurar de que Hamàs no tingués cap opció de governar. Es van negar a respondre a la petició de treva, feta per Hamàs amb l'objectiu d'arribar a un consens internacional sobre la creació de dos Estats, fet que ni Estats Units ni Israel va recolzar durant anys.

Mentrestant, Israel accelerava els seus programes d'annexió, fragmentació i aïllament de les comarques palestines de Cisjordània, sempre amb el vist i plau dels Estats Units.

Per enderrocar un govern el procediment més efectiu és un cop d'estat. El tàndem Estats Units/Israel van armar i ensinistrar a Al-Fatah per recuperar el poder a la força. Ni les Nacions Unides ni Europa van fer res al respecte, tot i això les tropes d'Al-Fatah van ser derrotades; que va servir d'excusa per a començar el genocidi ⁷ de Gaza.

---

⁶ **Tàndem:** Parella

⁷ **Genocidi:** Extermini sistemàtic d'un grup humà per motius de raça, religió o política.

Malgrat els acords d'un "Full de Ruta" signat per diferents països, entre ells Israel, aquest no reconeixerà mai un Estat palestí.

Segons un article publicat pels periodistes John Mearsheimer i Stephen Walt, basat en seriosos investigadors, parlen del poder que el lobby⁸ israelià a Washington, el Comitè d'Assumptes Públics d'Estats Units/Israel (American Israel Public Affairs Committee , AIPAC) té a l'hora de condicionar.

- Seguit, les entrevistes a Ilan Pappé i Noam Chomsky.

- **Què opinen del canvi d'actitud respecte a Israel?**

Resposta Ilan Pappé: *"Si que és veritat que en els darrers temps sembla que l'opinió pública i la societat civil respecta a la política agressiva d'Israel, però malgrat tot, el problema segueix i no crec que es produeixin grans canvis en el futur, crec que moltes persones i ONG que durant anys han mostrar la seva solidaritat amb la causa palestina potser trobaran un camí més clar per seguir i modificar les seves conviccions."*

Resposta Noam Chomsky: *"En els darrers anys s'ha produït un canvi molt clar en les universitats dels Estats Units i també en el públic en general. Abans era normal que en una conferència en que es fes una crítica amb les polítiques d'Israel es comptés amb protecció policial, ja que el públic era molt hostil. Però les crítiques contra les accions d'Israel contra la població palestina, tenen poca base i duren poc, ja que les dades bàsiques es suprimeixen de manera sistemàtica. Malgrat una possible sensibilització sobre el problema palestí, la imatge dels Estats Units sempre apareix com la d'un intermediari honrat que per alguna raó és incapaç d'aconseguir cap mena d'acord entre les dues parts."*

- **Durant els darrers mesos Israel ha augmentat els atacs contra Gaza, se l'acusa d'haver participat en l'assassinat d'un líder d'Hezbollah i està pressionant perquè s'apliquin sancions dures contra Iran. Creuen que aquesta actitud bel·licista d'Israel pot portar-la a la seva autodestrucció?**

---

⁸ **lobby:** Grup de pressió format per persones amb gran influència i poder, sobretot polític o econòmic.

Resposta Pappé: *“Sí, crec que l’agressivitat d’Israel va en augment no només en l’entorn palestí, sinó amb el món àrab en general i amb el món islàmic.*

Avui en dia, l’equilibri de poders militars juga a favor d’Israel, però aquesta situació pot canviar en qualsevol moment, especialment si Estats Units retirés el seu recolzament.”

Resposta Chomsky: *“Sempre he pensat que els que s’anomenen “partidaris d’Israel” són en realitat partidaris de la degeneració moral i de la provable destrucció definitiva d’Israel.*

Israel prefereix l’expansió de la seguretat, i el refús a diferents tractats de pau al llarg dels anys, podria ser un camí cap a l’autodestrucció.”

- **L’únic llenguatge que Israel entén amb el seu enemic és el de la força?**

Resposta Pappé: *“En molts sentits sí, les operacions militars portades a terme per Hezbol·lah, provoquen respostes cada cop més cruels per part d’Israel. És per això que cal valorar i acceptar que són més eficaces les mesures de pressió no violenta com el boicot, la retirada de les inversions, les sancions. Aquestes haurien de combinar-se amb l’aparició en els dos bàndols de moviments pacífics de reconciliació.”*

Resposta Chomsky: *“El que Israel entén més clarament són les ordres de Washington, quan Estats Units insisteix a Israel perquè abandoni un programa o una mesura política, Israel obeeix. “*

- **Què faria falta que passés perquè Estats Units retirés el seu recolzament incondicional a Israel?**

Resposta Pappé: *“En el pla internacional seria necessari que fracassés la seva política per Orient Pròxim, i això podria passar principalment per la caiguda d’algun dels seus aliats.*

Un altre factor seria la crisi econòmica i una possible recessió a nivell nacional podria provocar un canvi.

Un altre factor seria que fallés algun dels elements de la triada sobre la que es recolza la relació entre Israel i els Estats Units.”

Resposta Chomsky: *“S’ha de tenir molt en compte d’on ve tot el recolzament. El sector corporatiu nord-americà, és el que determina les mesures polítiques. Això reflexa en l’argument de les inversions a Israel per part de grans empreses multinacionals, industrials i d’alta tecnologia.*

Sí, una gran majoria de nord-americans recolza l’idea d’un Estat binacional, i exigeix que l’ajuda a Palestina ha de ser igual a la que es facilita a Israel. El 95% de la població creu que el seu govern hauria d’escoltar els seus ciutadans.”

- **Quina és la veu de Palestina i quina és la seva visió de futur?**

Resposta Pappé: *“En les espatlles dels líders i activistes palestins descansa una gran responsabilitat en dos sentits. En primer lloc és necessari crear un punt de consens i consciència de la lluita en general. En segon lloc, és necessari en el bàndol palestí una visió post conflicte, més ampla en respecte a la societat israeliana, com a individus i com a grup. Cal planificació i previsió per no fracassar.”*

Resposta Chomsky: *“És important destacar el fet de que la societat palestina hagi sobreviscut i es mantingui ferma davant els atacs, la crueltat, la hostilitat i l’abandó que pateix i el difícil futur que l’espera. Des de fora, l’únic que podem fer és alleugerar el patiment i ajudar-los a trobar el seu propi camí en la pau.”*

“La Cuestión Palestina”

LA CUESTIÓN PALESTINA

Edward W. Said

Edward W. Said: va néixer a Jerusalem l'any 1935.

A principis del 1950 va viatjar a Estats Units. Said es va graduar de la Universitat de Princeton en 1957 i va obtenir el seu doctorat a la Universitat de Harvard el 1964.

Va exercir de professor de literatura a la Universitat de Columbia .Els seus principals interessos eren la literatura, la música i les qüestions palestines. Donava suport per a la llibertat de Palestina i la lluita contra la violència a l'Orient Mitjà.

La seva obra més important va ser 'Orientalisme' publicat el 1978 és una crítica revolucionària d'Orient i Occident.

Va morir el setembre del 2003.

Un cop finalitzada la lectura de "La Cuestión palestina" de Edward W. Said he resumit les idees més importants del seu llibre.

Aquest llibre va se publicat al 1979 i revisat pel propi autor després dels Acords d'Oslo de 1992. És un seriós debat des de el punt de vista palestí.

En la introducció del llibre, afirma que al ser ell mateix palestí, sempre ha intentat ser conscient de les debilitats i defectes del seu poble.

Segons ell, els palestins han començat ja fa temps a construir la seva pròpia identitat política i la seva pròpia voluntat. Han desenvolupat una notable resistència, malgrat a la seva dispersió i fragmentació estan units com a poble.

Afirma que per a molts dels seus lectors, el problema palestí els evoca immediatament la idea del terrorisme, ell intenta no parlar de terrorisme ja que

seria parlar des de una postura a la defensiva o justificant el perquè d'aquest terrorisme.

Creu que els fets són més complexes, cal mirar les xifres de morts i propietats destruïdes, no hi ha comparació entre el que el sionisme ha causat als palestins, i els que en represàlia han fet els palestins als sionistes. Els constants atacs d'Israel als camps de refugiats del Líban i Jordània i en els territoris de Gaza i Cisjordània.

Com a palestí li molesta la manera en que aquest conflicte es tracta sovint sense ressonància i detalls, tractant-se sota el títol del "terror palestí". També és conscient, i s'ha horroritzat davant el segrest d'avions, missions suïcides, assassinats, atemptats a hotels i escoles, horroritzat tant pel terror causat a les víctimes com pel terror dels homes i dones palestins que s'han vist impulsats a fer aquests actes.

El que Said intenta fer en aquest llibre és mostrar que l'experiència palestina és una part important i concreta de la història ignorada per sionistes, europeus i nord-americans. Intenta mostrar que els palestins musulmans i cristians van viure a Palestina durant cents d'anys, fins a ser expulsats el 1948, van ser les víctimes del mateix moviment que havia propiciat la fi a la persecució dels jueus per part de l'Europa cristiana. Gràcies a l'èxit del sionisme a l'hora de portar als jueus a Palestina i construir una nació per a ells, el món no s'ha preocupat de que això provocava la pèrdua, dispersió i catàstrofe per als palestins autòctons.

Existeix una forta actitud "cultural" cap els palestins que prové d'antics prejudicis occidentals sobre l'islam, els àrabs i Orient. Aquesta actitud fomentada pel sionisme, ha deshumanitzat als palestins i els ha reduït a l'estat actual.

Said afirma categòricament, nosaltres ja hi érem en aquesta terra de Palestina. Va estar justificat que se'ns prengué la terra, se'ns esborrés del mapa, un milió de palestins ens varem veure obligats a fugir de Palestina, la nostra societat va ser reduïda a la inexistència, per més que això fos per salvar el que quedava dels jueus europeus que havien sobreviscut al nazisme.

Els diferents tractats de pau durant els darrers anys, han estat inútils, la majoria d'ells han estat signats sense la presència d'una de les parts principals en el conflicte.

Said es pregunta per què es suposa que els palestins haurien d'acceptar una permanent colonització per part d'Israel, o per què es suposa que els palestins no han de lluitar indefinidament per recuperar els seus drets.

Said confessa que la seva pròpia percepció del problema com a palestí, l'ha fet sentir-se assetjat. Per occident, que és on viu, ser palestí, és en termes polítics, el mateix que ser un proscrit o un estrany.

La qüestió palestina és una lluita entre una afirmació i una negació, una lluita de prop de 100 anys que ha estat desigual des de un bon principi.

Per a occident, Palestina ha estat un lloc on una creixent població jueva avançada, ha realitzat mirades de construcció i civilització, i ha lluitat amb els èxits brillants de guerres tècniques contra una població estúpida i repel·lent d'habitants autòctons àrabs incivilitzats.

Said ens aporta unes dades concretes sobre la població jueva i palestina des de 1931:

- El 1931 la població jueva era de 174.606 habitants enfront a un total de població de 1.033.314.
- El 1936, el nombre de jueus havia augmentat a 384.078 i la població total era de 1.366.692.
- El 1946 hi havia 608.225 jueus en una població total de 1.912.112 habitants.

Qui eren els nadius? Tots ells parlaven àrab i eren principalment musulmans sunnites, tot i que una minoria d'ells eren cristians, drusos i musulmans xiïtes.

El 65% dels àrabs palestins eren agricultors que vivien en uns cinc-cents pobles. També hi hauria una classe intel·lectual i professional important.

La vida social, econòmica i cultural palestina s'organitzava entorn a les qüestions d'independència i anticolonialisme.

La negociació sistemàtica d'una presència àrab autòctona a Palestina va anar acompanyada de la seva destrucció, bloqueig i confinament. Els sionistes van saber difondre les seves opinions per sobre de la realitat dels àrabs palestins.

La difusió del sionisme a Occident, i la posterior reactivació per part d'Occident, va comptar amb el lideratge de les pròpies comunitats jueves d'occident.

L'essència de la campanya sionista en defensa de l'ocupació de Palestina va ser i segueix sent una crida a la justificació del sionisme, com a moviment destinat a alliberar als jueus i solucionar el problema de l'antisemitisme a Occident.

El sionisme i Israel s'associen al liberalisme, a la llibertat i a la democràcia i al coneixement. Al contrari, els enemics del sionisme són una versió del despotisme i la ignorància.

Durant anys, la Lliga Israeliana de Drets humans ha difós informació sobre l'enderroc de cases àrabs, l'expropiació de terres, el tracte als treballadors àrabs, la tortura i la detenció il·legal d'àrabs, tota aquesta informació s'ha publicat en diaris i revistes d'Israel, però sovint no ho ha arribat als mitjans de comunicació dels Estats Units, o bé ha arribat amb filtracions.

Said, confessa que parlar del sionisme per àrabs és difícil. Per a ell que ha estat educat a occident, reconeix que en part ha estat influenciat per aquestes activitats establertes respecte a l'antisemitisme i l'aniquilació del poble jueu europeu. Pot entendre el terror i les experiències per les que va passar el poble jueu, però com a palestí pot veure i sentir altres coses.

Mapa territorial de Palestina al llarg dels anys.

Font:

<http://www.palestinalibre.org/articulo.php?a=48679>

“El Triángulo Fatal”

EL TRIÁNGULO FATAL

Noam Chomsky

Noam Chomsky: Va néixer el 1928 a Filadèlfia, Estats Units, fill d'un emigrant rus. Va estudiar filosofia i lingüística a la Universitat de Pennsilvània, on es va doctorar el 1955, any del seu ingrés al Massachusetts Institute of Technology (MIT). El 1961 va obtenir una càtedra al Departament de Lingüística i Filosofia del MIT, alhora que va desenvolupar altres activitats acadèmiques a les Universitats de Princeton, Oxford, Cambridge, etc.

Chomsky destaca en la seva contribució a l'establiment de les ciències cognitives.

És també conegut pel seu activisme polític i per les seves crítiques a la política exterior dels EUA i d'altres països, com Israel. Chomsky, que desvincula completament la seva activitat científica del seu activisme polític, es descriu a si mateix simpatitzant de l'anarcosindicalisme⁹.

Chomsky és considerat una figura influent al seu país d'origen i el món.

Gràcies al llibre "El triángulo fatal" de Noam Chomsky, he pogut veure la relació que hi ha entre el tàndem Estats Units/Israel i com aquest afecta a Palestina.

En el pròleg d'aquest llibre fet per Edward W. Said considera el llibre com el més complet sobre el conflicte que inclou de manera especial a Estats Units.

Tracta d'una exposició de corrupció humana, cobdícia i falta d'honestedat. La principal afirmació de Chomsky és que Israel, i especialment Estats Units, s'oposen a la pau, mentre que els àrabs, inclosos l'OAP porten anys intentant acomodar-se a la realitat d'Israel. Chomsky basa aquestes afirmacions comparant la història del conflicte amb els arxius alterats que conserven els que ell anomena "*partidaris d'Israel*".

---

⁹ **Anarcosindicalisme:** És una de les branques de l'anarquisme.

Chomsky no és especialment condescendent amb l'OAP, critica les seves tècniques autodestructives i el seu caràcter suïcida. Inclou material sobre els acords d'Oslo i de Wye, sobre la capitulació àrab, gràcies a la qual Israel va poder aconseguir els seus objectius tàctics i estratègics.

La importància estratègica de la regió es deu principalment a la proximitat a zones de grans reserves de petroli al poder global i als grans beneficis que d'això se'n deriven i que va a parar a mans de grans multinacionals d'origen angloamericana, cal assegurar-se que aquesta font de riquesa no es quedi en la regió sinó que flueixi cap a occident.

El conflicte palestí-israelià, amb les seves ramificacions, està relacionat amb el principal objectiu de EEUU, de dominar la riquesa i els recursos de la regió.

L'aliança Estats Units/Israel, es basa en la idea de que Israel és "una ventaja estratègica", ja que serveix als objectius nord-americans a la regió.

Durant anys, la principal tasca d'Israel ha estat important, la seva situació en el centre de l'Orient Mitjà àrab i musulmà fa d'Israel el guarda de l'estabilitat entre els països de l'entorn. El seu paper és el de protegir els règims existents, evitar o aturar processos de radicalització i l'expansió del fanatisme religiós fonamentalista.

Això cada vegada és menys real, ja que els esdeveniments d'aquests darrers cinc anys, han demostrat que no han evitat els conflictes del Líban, Síria i Egipte.

Malgrat el canvi d'aliances és una regió molt voluble¹⁰, el paper d'Israel com a avantatge estratègic dels Estats Units continuarà existint en el futur.

Els dos països estan units per projectes conjunts d'investigació i desenvolupament, la majoria militars. Israel facilita les instal·lacions per l'emmagatzematge i la base del gegant sistema de forces d'intervenció de EEUU, destinades a les regions productores de petroli.

---

¹⁰ **Voluble:** De caràcter inconstant, que canvia amb facilitat de gustos, opinions, etc.

El març de 1999 un cop finalitzat el procés de pau en el memoràndum Wye, signat a la Casa Blanca el 23 d'octubre de 1998, i aprovat per Israel el novembre del 98. Aquest mateix govern, va declarar que continuaria amb la seva política per enfortir i desenvolupar les comunitats de Judea, Samaria i Gaza, basant-se en un pla multi anual d'inversions d'infraestructures i zones de seguretat, accessos als recursos d'aigua, bases militars i de seguretat, nusos de comunicacions des de Nord a Sud i d'Est a Oest.

Immediatament després d'aquests acords, els colonitzadors van establir dotze nous assentaments per tota Cisjordània seguint el lema del ministre d'exteriors d'Israel Ariel Sharon: "Acaparar la major quantitat possible de terres a Cisjordània". Aquest lema és va ampliar en el territori de Gaza.

Les pràctiques habituals que s'estan portant a terme és l'enderroc de cases palestines per buscar restes arqueològiques jueves i establir reserves naturals, que després es convertiran en zones de vivendes hebrees.

L'Assemblea General de les Nacions Unides va aprova una resolució que demanava a Israel que respectés la Quarta Convenció de Ginebra que prohibia els assentaments en els territoris ocupats.

Ningú pot dubtar seriosament que el paper d'Estats Units continuarà sent decisiu. El seu primer objectiu és acabar amb el terrorisme palestí. Després proposa aturar i fer retrocedir els assentaments jueus, negociar noves fronteres posant fi a l'ocupació i permetre la creació d'un Estat palestí.

Si el terrorisme palestí acaba, Israel es sentirà animada a prendre's seriosament l'oferta de la Lliga àrab de pau absoluta i el reconeixement, a canvi d'una retirada israeliana. De fet Chomsky afirma que la realitat té poc a veure amb aquestes propostes. Segons ell, Estats Units i Israel sempre han volgut evitar les ofertes de l'OAP de negociació i l'acord polític mantenint la postura de no negociar la creació d'un Estat palestí i no modificar els estatus dels territoris a no ser que es compleixin les pretensions del govern palestí.

Articles de Pilar Rahola

ARTICLES DE PILAR RAHOLA

Pilar Rahola Martínez (Barcelona, 21 d'octubre de 1958) és filòloga, política, periodista i tertuliana radiofònica i televisiva espanyola d'ideologia independentista catalana. És columnista al diari La Vanguardia i és o ha estat col·laboradora o tertuliana de programes radiofònics i televisius com Julia en l'ona, 8 al dia o "La noria".

- **CONTRA ISRAEL SÓN MÉS FELIÇOS**

Va ser Manolo Vázquez Montalbán qui va encunyar una d'aquelles frases que marca els batecs d'una generació. El "contra Franco vivíem millor", que ell va apuntar com un dard contra una esquerra anquilosada que no avançava més enllà de la seva adolescència, es va convertir en la metàfora d'un estat d'ànim. Al cap i a la fi, tota situació extrema és fàcil de tractar, no en va els bons i dolents estan definits, algunes tristes vides aconsegueixen somnis èpics, i la felicitat dels simples xipolleja en els territoris maniqueus.

Actualment, algun líder polític encara habita en la frase de Manolo, i així li va amb els Mossos ...

Deixant a Franco sota la llosa, la veritat és que la concepció ideològica a la contra, resulta còmoda en els plantejaments que obligarien a una complexitat intel·lectual que no es dona en aquests temps de pensament "fast food". I així veiem com molts conflictes es mesuren en funció de les lents anti americanes i anti israelians que marquen la mirada de l'esquerra autèntica. Contra els EUA viuen tan bé aquests solidaris de pacotilla, que només els preocupen els conflictes on les barres i estrelles o l'estrella de David onegen al vent. I així, es moren a milers a Darfur, perquè no interessin els assassinats del

fonamentalisme del Sudan. O l'horror de les dones oprimides de l'islam. O les guerres de l'Àfrica oblidada.

Ara torna l'horror al Líban, i les notícies expliquen, amb sorprenent delicadesa, els moviments de l'Exèrcit libanès. Sóc dels que estan encantats que el Líban acabi amb el santuari terrorista finançat per Síria i l'Iran. Però em crida l'atenció que aquesta delicadesa no es donés quan Israel va entrar al Líban per el mateix: acabar amb un Hezbol·lah armat fins a les dents, que amenaçava la seva integritat. Si Israel es defensa, és culpable. Si ataca, és culpable. Si moren els seus, són culpables. I si maten, són culpables. I és que hi ha una progressiva que explica el món en funció de la maldat israeliana, i quan no li quadra, la inventa. Ho va dir un savi fa temps: per a què preocupar-se de la realitat, si un és propietari d'un bon prejudici.

Pilar Rahola

El Periodico. Barcelona.

04/06/2007

- **L'AMIC ISRAELIÀ**

Malgrat els molts anys que porto en el tema, encara em sorprèn la pregunta. Cada vegada que el meu nom o el d'algun amic s'associen a la paraula Israel, ja sigui per una xerrada o un llibre, sempre apareix algú que pregunta per què? I per descomptat mai es tracta d'una pregunta verge, nascuda a l'atzar d'una conversa despreocupada, sinó amb aire d'interrogació acusatòria. És esmentar Israel, i a alguns se'ls obre la porta de l'infern, els dimonis surten a passejar i tots els tòpics del diccionari de burrilandia cauen sobre del heretge. Per descomptat apareixerà a la conversa la paraula sionista, cosa que no vol dir que el susdit hagi sentit parlar de Theodor Herzl, ni tingui la més remota del substrat socialista que va palpitava en la creació del sionisme, ni sàpiga res de la democràcia israeliana. I per no saber ni tan sols sap que acusar algú de sionista és una simplicitat d'ignorant. Però han sentit algun tam-tam i han llegit alguna web d'aquestes que perpetuen els estigmes antisemites, tant en la

versió d'extrema dreta com d'extrema esquerra, i es creuen que estan dient alguna cosa molt grossa. Personalment no m'importa res, perquè encara que és evident que no ho sóc, ja que el sionisme correspon als israelians, també és cert que el sionisme és una història d'èxit, capaç d'haver creat del no-res un país d'altíssim nivell tecnològic i científic, amb una democràcia sòlida que integra gent de totes les procedències i, a sobre, sobreviure enmig de països enemics que els fustiguen bèl·licament, tant amb guerres com finançant la violència terrorista. Si alguna cosa ha triomfat en aquella zona convulsa és precisament el sionisme, en altre temps, per cert, sinònim de progressisme. Però com la majoria dels que opinen sobre Israel no saben res, es creuen que estan insultant ferotgement.

! Pobres!

No obstant això, la meua pregunta és la contrària, per què no? Com es pot estar en contra dels valors que van crear l'Estat d'Israel i de la seva lluita per la supervivència? Valors que són els nostres perquè són els de la llibertat. O els nostres són els valors de Hamàs, de l'Iran, de Síria? En qualsevol cas és sorprenent que tanta gent opini tant sobre un país del qual no sap res. Però tampoc és estrany perquè la història del prejudici contra els jueus és una història d'ignorància. No podia ser diferent en el cas d'Israel. Doncs bé, i en homenatge a tots aquells que s'enfadaran, els brindo el premi que l'ambaixada d'Israel ens ha donat a un grup de persones que fa anys que vam sortir de l'armari. Gent d'orígens i ideologies diverses però coincidents en aquesta qüestió. El premi és el Samuel Hadas, en homenatge a una gran persona que va ser el primer ambaixador d'Israel a Espanya. Només em cal dir que em sento orgullosa d'haver-ho rebut. I saben per què? Perquè fa anys que vaig saber respondre a aquesta pregunta.

Pilar Rahola

La Vanguardia. Barcelona.

20/01/2012

- **PALESTINA**

Anava a ometre aquesta prèvia, però com res és obvi per aquestes contrades, posem la declaració de principis: la defensa de la seguretat d'Israel o la crítica al terrorisme islamista no implica estar en contra d'un Estat palestí. Al contrari, som una majoria els que, des d'aquesta posició, estem convençuts que un Estat palestí és just i és necessari.

Puntualitzo perquè els que defensen posicions contràries, especialment aquells que consideren el anti israelisme com un dogma de fe ideològic, tendeixen a pensar que la resta som colonitzadors del sucra contraris al dret palestí a un Estat propi. No només no és cert, sinó que sóc dels que creuen que Israel serà el millor veí que podria tenir un Estat palestí modern. Per descomptat, molt millor que les dictadures atroços de la zona.

L'article ve d'acord amb la decisió del Govern d'esquerres suec de reconèixer a Palestina i la consegüent petició del socialisme espanyol, perquè Espanya faci el mateix. O sigui, que d'això es tractava, simplement de reconèixer a l'Estat ?; ¿Sense cap condició, exigència, res? Ergo, Suècia, i potser Espanya -que no Anglaterra, que l'ha rebutjat- van a reconèixer un Estat sense que els seus líders acceptin l'existència d'Israel, ni deixin de finançar el terrorisme, ni es talli el finançament dels amics de Qatar i col·legues per fer túnels, llençar míssils i matar ciutadans israelians, ni canviï l'enaltiment del suïcidi assassí, ni es deixi de veure a mares de fills que van assassinar a joves israelians defensant la gloriosa immolació a la televisió palestina, com vam veure fa poc.

Res, gratis total. O sigui que Suècia, i potser Espanya, es quedaran tan contents amb el seu gest per a la galeria, beneint a un Estat que ni tan sols garanteix que no treballarà àrduament per destruir al seu veí. I mentre, el

líder de Hamàs, Jaled Mashaal, des de casa seva, ben nodrit amb els diners de l'emir, continuarà cridant al gihad contra el gran Satan israelià. És de bogeria. De bogeria que no sigui necessari ni un mínim pacte de no agressió, ni el compromís de respectar l'existència de l'altre, ni, per descomptat, el final de la violència islamista. Llavors, de què parlem quan diem que parlem de drets i

llibertats? Perquè és evident que els palestins han de tenir un Estat, però la prèvia és obligada: no pot néixer com a base de guerra per destruir el veí. O es juguen les regles bàsiques o es perd el joc. El que no és de rebut és reconèixer a un Estat on els líders no volen viure en pau, sinó per fer més còmodament la guerra.

Pilar Rahola

La Vanguardia. Barcelona.

19/10/2014

- **TOT EL QUE FA PALESTINA ÉS PER A LA DESTRUCCIÓ D'ISRAEL**

L'atac en una sinagoga de Jerusalem no ha desviat l'atenció sobre el Congrés dels Diputats de fer aquest dimarts una votació per la qual Espanya se suma als països que reconeixeran l'Estat de Palestina

El Congrés ha votat a favor d'aquest reconeixement i es converteix en el setè país de la Unió Europea que ho fa. L'objectiu és pressionar Israel perquè negociï la pau d'igual a igual amb Palestina però legitima el govern corrupte de Mahmud Abbas i les accions terroristes de Hamàs i la Gihad Islàmica.

“És urgent que el poble palestí tingui un estat propi? És molt necessari”, ha plantejat Pilar Rahola. I ha continuat: “Té lògica que ara fem un acte de populisme? Reconeixem un Estat que servirà per aconseguir la pau o per a la guerra? Fer-ho ara, que està en mans de Hamàs?” Rahola ha explicat que “totes les dades que tenim fins ara, desgraciadament per a palestins i per a israelians, és que volen anar a la guerra”.

A més, ha llançat aquesta pregunta: “El concert de nacions ha d'admetre l'estat palestí? Sí. Però no hauria de forçar que Hamàs accepti el reconeixement de l'estat d'Israel?” Rahola ha estat contundent: “Tot el que fa Palestina és per a la destrucció

d'Israel." I ha definit amb aquestes paraules el que pretén el govern espanyol: "Ho fan perquè queden bé, perquè en aquests temes hi ha un populisme progressista."

Rahola ha fet aquesta reflexió: "Vivim en el festival de la pancarta. Entre pancarta i idees, ens quedem amb la pancarta".

Pilar Rahola

8aldia.

19/11/2014

- **ISRAEL, MAL CAMÍ**

En circumstàncies adverses, he defensat les raons d'Israel en la seva lluita per sobreviure sota permanent setge bèl·lic. La meua postura, en aquest complex conflicte, és clara i compromesa. Però ho és perquè estic convençuda que aquesta és la postura ètica: defensar el dret palestí a un

Estat i, alhora, criticar el terrorisme que fa servir la causa palestina per tenir una guerra oberta permanent, amb dedicació econòmica i logística, dels països veïns. No oblidem que la pau araboisraelià no es decideix a Jerusalem, ni a Ramallah, sinó a Doha, Damasc o Teheran. Si alguna cosa, doncs, em resulta incomprendible apart de la supina ignorància dels furibunds anti israelians coneguts- és la permanent crítica frontal contra les raons d'Israel, en paral·lel al paternalisme beneït amb què es tracten els excessos del gihadisme que interactua a Palestina. Sobre Israel s'acumulen tantes mentides en l'àgora pública com estupideses, i si alguna cosa resulta difícil és debatre des de la intel·ligència. En aquest sentit, i perdonin l'espot, el llibre que vam fer, mà a mà, amb Tomàs Alcoverro, Atrapats en la discòrdia, va ser un sa intent de confrontar posicions divergents des del coneixement i no des dels tòpics i les mentides. Perquè, no ens enganyem, en general sobre Israel no es debat, només es conjuguen els verbs que casen bé amb el prejudici.

Amb tot, avui la meua posició ètica no em permet estar del costat israelià. Em refereixo al projecte de llei que inicia el seu debat parlamentari, i que té com a objectiu definir a Israel com un "Estat jueu", diferenciant els ciutadans en funció de la identitat. Puc entendre la necessitat de deixar clar que és la pàtria dels jueus, donat el caràcter mil·lenari del poble jueu, i la necessitat de tornar a Eretz, Israel, després de persecucions atroços. Però també cal recordar que aquest Estat es va assentar sobre bases democràtiques, sempre va ser integrador i en ell tenen cabuda totes les identitats. De fet, és indiscutible que la població àrab d'Israel (el 20%) té els estàndards de qualitat de vida i llibertat més alts de tot el món àrab. Qualsevol llei que discriminés per identitats seria letal per a la credibilitat de la democràcia israeliana i deixaria als que defensem les seves raons sense bagatge ètic. És cert que el debat de la llei just comença, i que, d'acord amb el que diu la premsa israeliana, és previsible imaginar canvis substancials que eliminin les malsonants idees que ara avala. Però també és difícil entendre per què el Govern s'ha ficat en aquest embolic. En qualsevol cas, és d'esperar que aquest mal projecte reneixi allunyat de la intenció que ara té, perquè no cap en la democràcia israeliana cap concepte que es basi en la discriminació.

Al cap i a la fi, Israel pot sobreviure a moltes guerres, però mai podria sobreviure a la seva ruïna moral.

Pilar Rahola

La Vanguardia. Barcelona.

27/11/2014

- **COR DE PETROLI**

La notícia sobre Cuba va postergar la reflexió que volia fer d'acord amb la doble notícia sobre Palestina que ens va arribar d'Europa. D'una banda, la insòlita -i indecent- decisió del Tribunal de Justícia europeu d'anul·lar la tipificació de grup terrorista Hamàs; de l'altra, el paperet que es van apropiat al Parlament, amb l'aquiescència de gairebé tots Tremosa va tenir la decència de abstenir-se per reconèixer no sap molt bé el què, però és una cosa semblant a dir que Visca Palestina!. Encara que no hi hagi negociacions, es mantinguin els míssils i els atemptats, els països veïns armin a grups gihadistes, les organitzacions palestines es neguin a reconèixer Israel, i la resta del cantarella bèl·lic.

És a dir, tal com van fer els seus avantpassats, amb Chamberlain i el seu apaivagament amb els nazis, els prohoms de l'establishment europeu es renten les mans, miren cap a un altre costat i decideixen fer del bonisme brau seva política internacional. El bonisme i el piloteig als interessos vinculats al negre mannà. El fet que aquestes decisions impliquen l'aval a actes terroristes atroços ja ideologies que no tenen res a veure amb el dret als pobles, i molt amb el domini brutal dels pobles, importa gens, perquè l'ètica i la veritat mai va ser el que va moure a la vella Europa. Per cert i com parèntesi, que Espanya hagi estat una de les més entusiastes a ficar el dit a l'ull d'Israel decidint el com i el perquè es proclama l'Estat palestí, i després exigeix que ningú digui ni piu sobre el tema català perquè és un "assumpte intern", i això que aquí no hi ha matances, ni bombes suïcides, és un gest d'hipocresia política estratosfèric. Ni vergonya tenen de dissimular.

I així estem, dient a Hamàs que no importa què dictadures financin les seves bombes, ni l'enorme riquesa que han acumulat els seus líders aprofitant-se del conflicte, (amb els seus màxims líders, Ismaïl Hania i Khaled M i shal instal·lats en luxosos hotels a Doha i superant els 4 milions d'euros de fortuna cada un), ni el seu ideari islamista radical, contrari a qualsevol llibertat, ni el seu adoctrinament de nens per l'odi, ni la submissió al seu poble, res importa perquè el políticament correcte és dir "viva la kúfia ", fer-se el tonto i deixar que aquestes organitzacions letals continuïn enviant al seu poble i al veí al carreró

de la mort. El d'Europa no té nom, i si el té, el seu lema resa "el venem tot", sobretot la dignitat. Sigui com sigui, Europa ho ha tornat a fer, rentar-se les mans de Ponç, fer-se la granota de Gibraltar que no veu, no sent i no pregunta i, pel camí de defensar el seu darrere, vendre al millor postor, que sempre és el petrodòlar. Quina importància tenen uns israelians més o menys perduts enmig del no-res, amenaçats per tots els flancs! Total, en el nostre ADN històric hi ha tant amor cap als jueus ...

Pilar Rahola

La Vanguardia. Barcelona.

24/12/2014

Països de la UE que reconeixen Palestina com Estat

PAÏSOS DE LA UE QUE RECONEIXEN A PALESTINA COM A UN ESTAT

- **RECONEIXEN A PALESTINA:** Polònia, República Txeca, Hongria, Romania, Malta, Xipre i Suècia.
- **NO RECONEIXEN A PALESTINA:** Alemanya, Holanda i Dinamarca.

El cas alemany és particularment inqüestionable. La seva relació especial amb Israel fa gairebé inconcebible el reconeixement de Palestina.

- **EN PROCÉS DE RECONÈIXER A PALESTINA:** França, Gran Bretanya, Irlanda i Espanya.

El Parlament britànic va fer una assemblea per votar el reconeixement de Palestina, el passat 13 d'octubre, amb un resultat de 274 vots a favor i només 12 en contra, no obstant això no ha mogut la posició del govern de David Cameron.

Mapa dels països que reconeixen a Palestina com a un Estat.

Situació actual a Gaza

SITUACIÓ ACTUAL A GAZA

El bloqueig militar d'Israel a Gaza ha deixat a més de 1.400.000 homes, dones i nens palestins atrapats a la franja de Gaza, en una superfície de tan sols 40 quilòmetres de llarg i 9,5 quilòmetres d'ample.

La desocupació massiu, la pobresa extrema i la pujada del preu dels aliments causada per l'escassetat han fet que quatre de cada cinc habitants de Gaza depenguin de l'ajuda humanitària.

Fronteres tancades

Des que es va imposar el bloqueig a Gaza al juny de 2007, estan tancats els cinc passos fronterers controlats per Israel entre Gaza i Israel o Cisjordània.

El pas terrestre restant, a Rafah, a la frontera entre Gaza i Egipte, està controlat per les autoritats egípcies i roman tancat la major part del temps. Aquests tancaments impedeixen la sortida i entrada de la població palestina de Gaza de forma gairebé absoluta, excepte en casos humanitaris excepcionals.

Productes bàsics

El bloqueig prohibeix la majoria de les exportacions i limita l'entrada de productes bàsics, com aliments i combustible. Gran part dels aliments procedeixen de l'ONU i d'altres agències d'ajuda humanitària, o són introduïts de contraban a través de túnels que travessen la frontera entre Egipte i Gaza i després es venen a preus exorbitants als assetjats residents de Gaza.

La situació ha empitjorat a causa de la construcció pel Govern egipci d'un mur d'acer al llarg de la frontera a Rafah per impedir el contraban que s'ha convertit en la taula de salvació de Gaza, així com al bombardeig dels túnels per la força aèria israeliana.

Ciutadans de Gaza agafant caixes de l'ONU plenes de productes bàsics.

L'enfonsament econòmic

En lloc de colpejar específicament als grups armats, el bloqueig afecta sobretot als grups més vulnerables, com els menors (que representen més de la meitat de la població de Gaza), les persones grans i les malaltes, així com a la gran població de les persones refugiades de Gaza.

Segons l'Organisme d'Obres Públiques i Socors de les Nacions Unides (UNRWA), des que va començar el bloqueig el nombre de refugiats que viu en la més absoluta pobresa a la Franja de Gaza s'ha triplicat. Aquestes famílies no tenen mitjans per a adquirir ni tan sols els productes més bàsics, com sabó, material escolar i aigua potable. Segons l'ONU, més del 60 per cent de les famílies pateixen actualment "inseguretats alimentària".

Absència de serveis

Els problemes del subministrament elèctric a la Franja de Gaza han empitjorat i molts residents pateixen entre 8 i 12 hores de talls de llum al dia. Així mateix, a causa de l'escassetat recurrent de gas per cuinar, s'aplica un pla de racionament en què tenen prioritat hospitals i fleques.

Situació actual que es viu a Gaza.

Bloqueig de l'ajuda humanitària

Encara que Israel permet l'entrada a Gaza d'alguns enviaments d'agències internacionals d'ajuda humanitària, aquests subministraments estan estrictament limitats i pateixen freqüents retards

Situació actual que es viu a Gaza.

Salut

El sector de la salut de Gaza pateix l'escassetat d'equips i subministraments mèdics a causa del bloqueig.

Després del tancament per Israel dels passos fronterers, les persones amb malalties que no poden ser tractades a Gaza s'han vist obligades a sol·licitar permisos per sortir del territori per tal de rebre tractament en hospitals estrangers o en hospitals palestins de Cisjordània.

Les autoritats israelianes solen retardar o denegar aquests permisos; alguns residents de Gaza han mort mentre esperaven el permís per sortir del territori i rebre tractament fora.

Situació actual que es viu a Gaza.

El conflicte de Gaza

Des del 27 de desembre de 2008 fins al 18 de gener de 2009, Gaza va estar sotmesa a una devastadora ofensiva militar israeliana que, segons Israel, es va llançar per impedir que Hamàs i altres grups armats palestins llancessin coets indiscriminadament contra Israel.

Aquesta operació militar va portar la crisi humanitària de Gaza a nivells catastròfics. Des de que va finalitzar, el bloqueig obstaculitza greument o impedeix les tasques de reconstrucció. La prohibició o limitacions imposades per Israel a molts materials de construcció impedeix que els habitants de Gaza reconstrueixin les seves vides destrossades.

Soldats israelians giren la posició d'un dels tancs per bombardejar Gaza.

La violència continua

Al novembre de 2009, Hamàs va declarar unilateralment el cessament del llançament de coets, encara que membres de grups armats palestins han passat per alt aquesta decisió en diverses ocasions.

Les forces militars israelianes duen a terme atacs periòdics a Gaza i continuen bombardejant els túnels que travessen la frontera a Rafah que s'empren per al contraban entre Gaza i Egipte.

Així mateix, els soldats israelians continuen disparant contra els agricultors, pescadors i altres civils palestins que s'aventuren a apropar-se al perímetre de Gaza o s'aproximen a la costa de Gaza, el que ha causat diversos morts i ferits.

Situació de moltes de les vivendes i altres centres a Gaza.

Alguns dels resultats del conflicte entre Israel i Palestina.

Font de totes aquestes imatges: <http://www.europapress.es/internacional/noticia-situacion-gaza-ataques-israelies-20140721135431.html>

MARC PRÀCTIC

Per realitzar la part pràctica del treball he estat investigant en diferents webs d'associacions, programes i altres xarxes socials com:

- Oxfamintermon
- Institut d'Estudis Mediterranis
- Ajuntament de Barcelona (apartat d'immigració)
- Ajuntament de Canovelles (apartat d'immigració)
- Tv3
- Periodisme de guerra
- Casa àrab
- Associació catalana de jueus i palestins
- Associació palestina a Catalunya
- Internacional tv3
- 8 al dia
- "Onda cero" (programa de radio)
- Twitter
- Facebook

Però malauradament només uns pocs van poder ajudar-me.

Vaig aconseguir entrevistar personalment al periodista Joan Roura en el seu domicili de Barcelona. En el cas d'Albert Elfa, l'entrevista va ser via email ja que viu a Jerusalem.

En el cas de la Pilar Rahola, he intentat durant varies setmanes concertar una entrevista. He insistit en el seu twitter i facebook, sense cap mena de resposta, també he realitzat diferents trucades telefòniques al programa 8tv i a l'emissora "onda cero". He enviat correus via email a 8tv@8tv.cat i 8aldia@8tv.cat amb el mateix resultat negatiu.

És per això que he recollit alguns dels seus articles publicats en diferents mitjans de comunicació:

- "Contra Israel són més feliços", publicat a El Periodico. Barcelona el 4/06/2007
- "L'amic israelià", publicat a La Vanguardia. Barcelona el 20/01/2012

- “Palestina”, publicat a La Vanguardia. Barcelona el 19/10/2014
- “Tot el que fa Palestina és per a la destrucció d’Israel”, reflexió en el programa 8aldia de 8tv del 19/11/2014
- “Israel, mal camí”, publicat a La Vanguardia. Barcelona 27/11/2014

En aquest apartat pràctic he redactat les conclusions d’aquests articles i reflexions

També vaig intentar fer algunes preguntes, sobretot d’opinió, a gent que no és experta del conflicte araboisraelià, però que si en sap del tema, i fins i tot arriba a dominar-lo una mica; però no es veien capaços ni volien posicionar-se amb la seva opinió respecte al conflicte.

Conclusions articles Pilar Rahola

CONCLUSIONS ARTICLES PILAR RAHOLA

El fet de llegir i analitzar els articles de Pilar Rahola m'ha donat a entendre que té un punt de vista pro jueu.

Pilar, considera que no s'ha de culpar únicament als jueus, ja que ells no van invaïr Palestina. Explica que els àrabs es senten robats i enganyats però ells també tenen part de culpa. Les terres que els jueus van comprar a Palestina les venien àrabs. El treball jueu de lobby als passadissos internacionals i la seva unió per la causa han estat definitius. Els països àrabs veïns d'Israel tenien interessos diferents. Els palestins van patir aquesta desunió i mai van treballar per un sol objectiu: avui encara és així, a Palestina manen Fatah i Hamàs, que tenen interessos diferents i si cal els defensaran amb les armes. A les grans guerres entre àrabs i israelians, la implicació àrab era petita. Els jueus, en canvi, lluitaven per la seva supervivència.

En l'article "Contra Israel són molt més feliços" ens explica una mica la situació que avui dia estan vivint tant els israelians; com els palestins, i fins i tot la societat, acusen indiscriminadament als jueus per qualsevol acte que facin tant defensiu com d'atac.

Per altra banda Israel, per descomptat, no ha estat benèvol amb els àrabs i si podia buidar un poble palestí que quedava dins del seu territori, ho feia. També hi ha jueus que desitjarien que tots els àrabs desapareguessin de Palestina. Aquesta no és però l'opinió de l'estat d'Israel. Els israelians saben que la seva única opció és conviure amb els àrabs i ho accepten. Però en canvi, els àrabs tenen aspiracions més crues.

Una de les coses que més m'ha impressionat mentre llegia alguns dels seus articles entre tants, és la quantitat d'israelians que defensen els palestins. No obstant són pocs els àrabs que defensen obertament que els jueus poden viure allà en un estat propi. Però si que hi ha alguns, minoria òbviament, que diuen que seria possible el fet de viure tots en un mateix estat. Però com bé defensa Pilar, seria, és clar, un parany: les eleccions les guanyaria un primer ministre

àrab perquè són més. A més, després del que va passar a molts jueus en països àrabs, pocs israelians viurien en un país de majoria musulmana.

En resum, Israel com a estat i els israelians com a poble estan més oberts a compartir Palestina i a entendre la postura dels àrabs. Els àrabs, en canvi, potser perquè es senten robats, no volen admetre la convivència al mateix nivell.

Segons els arguments israelians, en un principi els jueus eren perseguits pel món; i a finals del segle XIX van dir prou, i es quan van decidir buscar una llar nacional, que només podia estar a Palestina. Després de moltes lluites i després del major desastre humanitari de la història, el món els ho va concedir. Des de llavors els àrabs no els deixen compartir aquesta terra, que amb Jerusalem ha estat des de sempre el centre del poble jueu. Quan han estès la mà per la pau, els àrabs han volgut més. El seu únic objectiu és fer-los fora de Palestina, al preu que sigui. La seva única esperança és defensar dia rere dia, ser els més forts de la regió.

Els jueus eren només uns milers a Palestina i ara tenen un estat més gran que l'àrab. Des d'un punt de vista pro jueu, els israelians han guanyat en una lluita que en principi era desigual.

Entrevista al periodista Joan Roura

ENTREVISTA A JOAN ROURA

Va néixer a Badalona el 1959, es va iniciar en la premsa comarcal a la seva ciutat. Als 16 anys va començar a escriure a la “Revista de Badalona” des d’on va passar a “Comarca express” publicació creada per un grup de joves periodistes. També va ser corresponsal de “Mundo Diario” i “El País” a la seva ciutat, abans d’integrar-se a l’informatiu “Comarques” de Televisió Espanyola a Sant Cugat.

Joan va viatjar per primer cop a Israel el 1982. Va anar-hi pel seu compte i s’hi va establir un parell d’anys des d’on va començar a publicar cròniques a “El Periódico”. Va viure en un kibutz i va ser testimoni de primera línia del conflicte entre jueus i palestins. L’estada en el kibutz jueu li va canviar l’opinió que en tenia a priori.

De tornada a Catalunya va entrar a la secció d’Internacional de TV3, des d’on ha explicat milers de notícies amb epicentre a l’Orient Mitjà. I també ha cobert com a enviat especial de la cadena: Pakistan, Iran, Síria -més recentment- Líban, Israel, Palestina i Egipte.

5-12-14

Esther: Una majoria d’estadunidencs s’oposen a que el seu govern es mantingui al costat de l’Estat d’Israel. I al igual que altres països recolzen la creació de dos Estats. Què opina sobre les teories sobre una solució uniestatal i d’altres biestatals. Un estat o dos?

J: Des del primer pla de partició de 1947 s’ha intentat dividir la Palestina històrica en dos estats, un pels jueus i l’altre pels àrabs. Els palestins, que eren majoria, no ho van acceptar mai fins que es va autoproclamar l’Estat de Palestina el 1998. Israel es va comprometre a negociar-ho a partir dels acords d’Oslo el 1992. Tot plegat no ha estalviat ni quatre

guerres ni dues Intifadas i la situació de violència continua, amb els palestins reclamant el dret al retorn i els israelians fent créixer els assentaments il·legals per jueus als territoris ocupats.

De moment, doncs, els dos estats han estat inviàbles i no sembla que sigui una solució factible per la dificultat que tindria qualsevol govern israelià per retirar més de mig milió de colons que voten en les eleccions.

Hauria, és cert, estalviat molta violència i morts, però tot sembla indicar que una eventual solució passarà per la continuïtat de la lluita fins que els palestins aconseguixin els seus drets, com els que tenen els israelians, dins una única entitat que anirà del riu Jordà a la Mediterrània, el què es coneix com l'estat binacional.

E: De quina manera influeix Estats Units en el conflicte amb el seu recolzament incondicional a Israel? Si retirés aquestes ajudes, canviaria la situació?

J: Molt clarament dota Israel d'una força econòmica, política i financera que no tindria i que el fa excessivament fort per acceptar acords justos i duradors amb els palestins. Els Estats Units doten Israel amb uns 4000 milions de dòlars anuals i veten qualsevol resolució de l'ONU que obligui Israel a acceptar un estat palestí a tots els territoris ocupats. Ara bé, els Estats Units no gastaran tot aquest potencial amb Israel eternament, especialment quan es vagi esgotant les reserves del petroli de l'Orient Mitjà o deixi de tenir la importància estratègica que té per l'obtenció de noves energies.

E: Què em podria explicar sobre els partits palestins:

- **Al-fatah**
- **Hamas**
- **Hezbollah**

Es possible que es produeixin enfrontaments entre ells mateixos?

S'ha parlat de que Israel va participar en l'assassinat d'Imad Mughniyed, líder d' Hezbol·lah. Què opina d'aquestes afirmacions? Seria el mateix cas que Yaser Arafat (líder de l'OAP)

J: És una pregunta molt genèrica. Hamàs i al-Fatah, efectivament, protagonitzen una rivalitat molt forta. Van arribar a protagonitzar una guerra civil després que Hamàs va guanyar les últimes eleccions i no els van reconèixer la victòria. Ara, de fet, Hamàs governa Gaza i al-Fatah Cisjordània, amb el president Mahmud Abbas, que no ha estat elegit a les urnes.

Hezbol·lah és un partit-milícia que representa la primera comunitat libanesa, la xiita ¹¹i és l'organització político-militar més poderosa del país. Formalment dóna suport a la causa palestina, però es centra en mantenir a ratlla Israel i impedir que torni a ocupar el Líban com va fer entre els anys 70 i el 2000.

Pel què fa a la utilització dels assassinats com a arma política, totes les parts ho utilitzen, molt especialment Israel que ha comès centenars, potser milers d'assassinats extrajudicials d'opositors palestins. Probablement no sigui el cas de l'assassinat d'Arafat, almenys no hi ha proves concloents al respecte, tot i que el van mantenir tancat i aïllat a la Mukata de Ramal.lah durant uns dos anys abans de morir.

E: Què opina dels atacs a la Franja de Gaza del passat mes de Juliol? (20 al 24 de Juliol concretament)

J: Tot i que Hamàs va començar llançant coets d'escassa precisió i potència contra el sud d'Israel, també és cert que Israel manté completament segellada la franja des de fa més de 10 anys per terra, mar i aire. La seva resposta als atacs de Hamàs, a més, va ser desproporcionada segons les organitzacions internacionals de drets humans més importants. Van morir més de 2000 palestins i una setantena d'israelians.

---

¹¹ **Xiita:** El xiisme és la segona variant més important de la fe islàmica.

E: És legal atacar escoles o centres de Nacions Unides?

J: Absolutament i lògicament no.

E: Coneix la realitat del barri d'Al Shajahia, qui va ser el més perjudicat en aquests atacs?

J: Aquí, com a tot arreu a Gaza, els més perjudicats són els infants, que a més de perdre el poc que tenen són especialment vulnerables per la mort dels seus pares. Es tracta d'un barri pobre entre la pobresa generalitzada a Gaza. On normalment ja falta aigua, els talls elèctrics són freqüents i les infraestructures són molt precàries.

E: Quina és la situació actual en els camps de refugiats?

J: Hi ha poques diferències entre les ciutats i els camps de refugiats a Gaza. Però on és més evident, a simple vista, és en els habitatges. Als camps són freqüents les barraques, molts carrers són tan estrets que no hi poden circular cotxes. Fins i tot hi ha zones on no hi ha clavegueram o és insuficient i les aigües fecals s'aboquen a les vies públiques.

La segona diferència més important és que la gent que hi viu no són de Gaza; ells o els seus avantpassats són originaris de poblacions que van quedar dins l'estat d'Israel després de la guerra de 1948. I reclamen recuperar les seves propietats i poder-hi tornar.

E: En el llibre "Gaza en crisi" de Noam Chomsky i Ilan Pappé, s'utilitza la paraula apartheid per descriure la conducta d'Israel cap als palestins de Gaza i territoris ocupats. Estaria d'acord amb aplicar el concepte d'apartheid en aquest conflicte?

J: Apartheid, vol dir creixement a part, separació, segregació. I és exactament el que passa a Cisjordània. Els jueus són ciutadans d'Israel, amb tots els drets. Els palestins són residents administrats per la potència ocupant que els aplica tota una altra legislació, molt més restrictiva, que de vegades es remunta a lleis de l'imperi otomà. Hi ha pobles (assentaments) només per a jueus, carreteres (les millors) només

per a jueus, escoles només per a jueus. Per no parlar de l'aigua, que els jueus en reben almenys 12 vegades més que els palestins.

I el mur de separació, que sovint deixa els palestins a l'altre banda de les seves terres.

E: Quina és la visió d'Israel i la comunitat jueva davant d'aquesta situació?

J: Majoritàriament donen suport a Israel i al govern que tingui en cada moment. Però creixen les posicions crítiques, sovint per part de gent que vol preservar l'estat d'Israel com a estat jueu, però també democràtic, i per això seria imprescindible retirar-se dels territoris i deixar de governar els palestins en règim d'ocupació.

E: Creu que l'opinió pública internacional s'està allunyant d'Israel i comença a rebutjar les seves situacions? O és el que ens volen fer creure els pro palestins?

J: És evident que s'accelera el clam perquè hi hagi un estat palestí. Suècia ha estat el primer estat de la UE que reconeix l'estat de Palestina. Els parlaments del Regne Unit, Espanya i França acaben d'instar als governs a fer el mateix.

E: Quina és la seva visió sobre el futur d'aquests dos pobles? Serà difícil construir un futur en pau?

J: Jo només en veig un, el de conviure. Jueus i àrabs conviuen des de fa mil·lennis, malgrat que en conflicte. Cap dels dos marxarà, la victòria militar i el sotmetiment els uns dels altres fa impossible una convivència en pau. Si volen prosperar, conviure pacíficament, han de compartir el territori en dos estats, o potser millor un, un estat de ciutadans.

E: En alguns articles, a vostè l'acusen de ser pro palestí, com respon enfront aquestes crítiques?

J: Jutja tu mateixa després d'haver llegit les respostes anteriors.

CONCLUSIÓ DE L'ENTREVISTA

El periodista Joan Roura m'ha donat a entendre que té un punt de vista pro palestí, responent també a l'última pregunta, que mostra en les seves respostes de l'entrevista.

La solució factible que ell veu sobre aquest conflicte és simplement l'igualtat de drets entre israelians i palestins. Considera que l'Estat jueu està molt més afavorit econòmicament, políticament i financerament pels Estats Units; cosa que complica un tracte equivalent entre tots dos Estats. Aquest fet fa que es vegi a Israel com a un Estat pervers, agressiu i corromput; i a Paletina de manera inofensiva, indefensa i vulnerable davant dels atacs dels jueus.

El considero pro palestí, tot i que, està en contra de tot tipus de dominació i forçament cultural. Creu que el poble jueu tot i ja tenir el seu propi Estat no el necessita, sinó que necessita ser admès a la societat on viuen, tenir igualtats en drets, en respecte. El que han fet de crear un estat jueu i pretendre que tots els jueus es vagin a viure allà per prevenir un altre holocaust és poc afavoridor. Els jueus han de ser inclosos i acceptats d'una vegada en els països on viuen, ja que com el poble cristià, el poble jueu es troba en tot el món, i no ser exclòs benèvolament enmig del territori d'un altre poble colonitzat durant segles per l'Imperi Britànic.

Per altra banda, en l'entrevista em va deixar clar que el poble jueu és una cosa molt més ampli i que transcendeix les fronteres de l'estat d'Israel. Igual que el poble cristià o el musulmà, ni els jueus són tots rics, ni són tots pobres, ni dominen el món, ni són bons, ni són dolents, la qualitat humana no es defineix en triar grup ètnic o religions.

Els palestins tenen dret a reclamar la creació efectiva d'un Estat palestí doncs aquestes són les terres en les que ha fet tota la seva història.

Periodista de guerra Joan Roura.

Font: <http://www.elpuntavui.cat>

Entrevista al periodista Albert Elfa

ENTREVISTA A ALBERT ELFA

Albert Elfa i Canut és un periodista català llicenciat en periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona.

Va néixer a Mont-ros, Pallars Jussà. Des de l'any 1989 treballa als serveis informatius de TVC, on, entre altres tasques, ha fet de redactor d'economia i societat i ha estat director de diferents programes, com ara el de viatges Veure món, el d'economia Valor Afegit i el de debats Àgora. Ha estat també coordinador i responsable de diferents programes especials. Co-autor amb l'Anna Garcia dels llibres Els nens vénen de Sibèria (2003) i Look at això. La vida sota l'harmoniosa gespa d'Amèrica (2009), i autor del conte Vaig arribar... de Rússia (2005). Del 2005 al 2009 va ésser corresponsal de TV3 a Washington, des d'on va cobrir, entre altres esdeveniments, l'huracà Katrina i l'ascens a la Casa Blanca de l'actual president dels Estats Units, Barack Obama. Des de l'agost del 2009 s'encarregà de la corresponsalia a Jerusalem.

Esther: Una majoria d'estadunidencs s'oposen a que el seu govern es mantingui al costat de l'Estat d'Israel. I al igual que altres països recolzen la creació de dos Estats. Què opina sobre les teories sobre una solució uniestatal i d'altres biestatals. Un estat o dos?

Albert: Les postures oficialistes estan per una solució de dos estats. Els més radicals, els que ja no creuen en la possibilitat dels dos estats, aposten per un sol estat on jueus i àrabs tinguin els mateixos drets. És la postura dels que creuen que d'aquesta manera Israel s'haurà de retratar; o concedeix els mateixos drets als àrabs o es converteix en un estat apartheid.

Amb l'actual posicionament dels polítics, veig molt difícil la creació d'un estat palestí sobirà al costat d'Israel.

E: De quina manera influeix Estats Units en el conflicte amb el seu recolzament incondicional a Israel? Si retirés aquestes ajudes, canviaria la situació?

A: La seva influència és fonamental. Si retirés el seu suport a Israel, aquest tindria problemes per subsistir.

E: Què em podria explicar sobre els partits palestins:

- **Al-fatah**
- **Hamas**
- **Hezbol-lah**

Es possible que es produeixin enfrontaments entre ells mateixos?

S'ha parlat de que Israel va participar en l'assassinat d'Imad Mughniyed, líder d' Hezbol-lah. Què opina d'aquestes afirmacions? Seria el mateix cas que Yaser Arafat (líder de l'OLP)

A: Entre Al-Fatah i Hamàs hi ha continus enfrontaments. Fins i tot van enfrontar-se en una mena de guerra civil l'any 2006. Els primers són nacionalistes i els segons islamistes.

Sempre es diu que Israel està implicat en els assassinats de líders palestins. Tel Aviv mai respon. Ni nega ni confirma res. Hezbol-lah és una milícia xiïta libanesa.

E: Què opina dels atacs a la Franja de Gaza del passat mes de Juliol? (20 al 24 de Juliol concretament)

A: Com sempre, la població civil va ser la més perjudicada.

E: És legal atacar escoles o centres de Nacions Unides?

A: Atacar centres o escoles de les Nacions Unides no és legal.

E: Coneix la realitat del barri d'Al Shajahia, qui va ser el més perjudicat en aquests atacs?

A: Sí. Tot el barri va quedar destruït. Tos els veïns en van sortir perjudicats i ara han de viure en refugis de l'ONU, cases de familiars o en tendes de campanya de plàstic. No tenen futur. Ningú els ajuda.

E: Quina és la situació actual en els camps de refugiats?

A: Massificació, desesperança, atur i no futur.

E: En el llibre "Gaza en crisi" de Noam Chomsky i Ilan Pappé, s'utilitza la paraula apartheid per descriure la conducta d'Israel cap als palestins de Gaza i territoris ocupats. Estaria d'acord amb aplicar el concepte d'apartheid en aquest conflicte?

A: La teoria diu que aquí s'atorguen drets a tothom. Aquí no passa com a la Sud-àfrica de l'apartheid, on les mateixes lleis recollien i legalitzaven la discriminació.

Les pràctiques diàries permeten altres interpretacions.

E: Quina és la visió d'Israel i la comunitat jueva davant d'aquesta situació?

A: A Israel hi ha nombrosos grups, integrats per jueus, que lluiten pels drets dels palestins i per la solució dels dos estats. També és creixent i molt gran el nombre de radicals d'extrema dreta que volen retallar aquests drets pels àrabs i, fins i tot, fer-los fora d'Israel.

E: Creu que l'opinió pública internacional s'està allunyant d'Israel i comença a rebutjar les seves situacions? O és el que ens volen fer creure els pro palestins?

A: Hi ha dos fronts diferents. Un és el de la ciutadania, majoritàriament favorable als palestins, i un altre, el dels poders polítics i, sobretot, els dels grans grups d'opinió, favorables a Israel.

E: Quina és la seva visió sobre el futur d'aquests dos pobles? Serà difícil construir un futur en pau?

A: Tal com està la situació ara, impossible. No crec que mai puguem veure dos estats, Israel i Palestina, convivint en pau un al costat de l'altre.

E: Vostè, que viu a Jerusalem, com viu els conflictes entre Palestina i Israel? I com veu i què opina el que està vivint palestins i israelians?

A: Jo em limito a explicar el que veig, a donar veu a qui no la té i a qüestionar els poderosos, siguin del costat que siguin. Palestins i israelians pateixen el mal govern dels seus polítics.

CONCLUSIÓ DE L'ENTREVISTA

Aquesta entrevista al periodista Albert Elfa em dóna un punt de vista molt més diferent que el que he pogut veure amb en Joan Roura.

No es condiciona per cap bàndol, ni palestins ni jueus, sinó que com bé diu ell el que fa és limitar-se a mostrar el que passa en el conflicte entre israelians i palestins.

Tot i no estar posicionat no troba cap acord possible que pugui acabar en la creació de dos estats lliures sense sobirania d'un a l'altre, però cap dels dos està disposat a cedir.

CONCLUSIONS DEL TREBALL DE RECERCA

CONCLUSIONS

Cap ésser humà ha de ser amenaçat amb treure'l de casa seva, de la seva terra; que ningú ha de ser discriminat per no pertànyer a una religió, que ningú ha de ser desposseït de la seva terra, la seva identitat nacional o la seva cultura, sigui quina sigui la causa.

Aquest conflicte araboisraelià es troba en una etapa de molta tensió. Els esforços que s'han portat a terme al llarg dels anys per a la seva solució han estat inútils.

Com es pot veure al llarg del treball, el conflicte entre Israel i Palestina exigeix de molt esforç i estudi per trobar una possible solució. Actualment es viu en un procés de pau que s'ha vist obstaculitzat per diversos factors, però sobretot per l'increment de violència i les hostilitats d'ambdues parts.

Des del punt de vista palestí, ells han estat les víctimes del sionisme. La situació del poble palestí ha arribat a un punt tan difícil i dramàtic que la majoria de palestins veuen els jueus abans víctimes ells mateixos, convertits en opressors.

El fet de que cap sector important de la població d'Israel hagi estat capaç de reconèixer la terrible injustícia social i política provocada als palestins constitueix un indicatiu de la percepció de la seva superioritat respecte a un poble inferior i un Estat inexistent.

- Està clar que la majoria de jueus considera el sionisme i Israel com a un fet vital per a la seva vida.

Els èxits del sionisme han generat una visió de la qüestió palestina que afavoreix al vencedor i no té en compte a la víctima.

- Una solució "ideal" seria la creació d'un Estat en que tots els ciutadans (àrabs, jueus i cristians) gaudissin dels mateixos drets. Però l'actual situació a Gaza i Cisjordània, i a la contínua expansió dels assentaments farà impossible la creació d'un sol Estat com a sortida

única del conflicte. **Amb seguretat crec que acabaria amb l'extermini del poble palestí.**

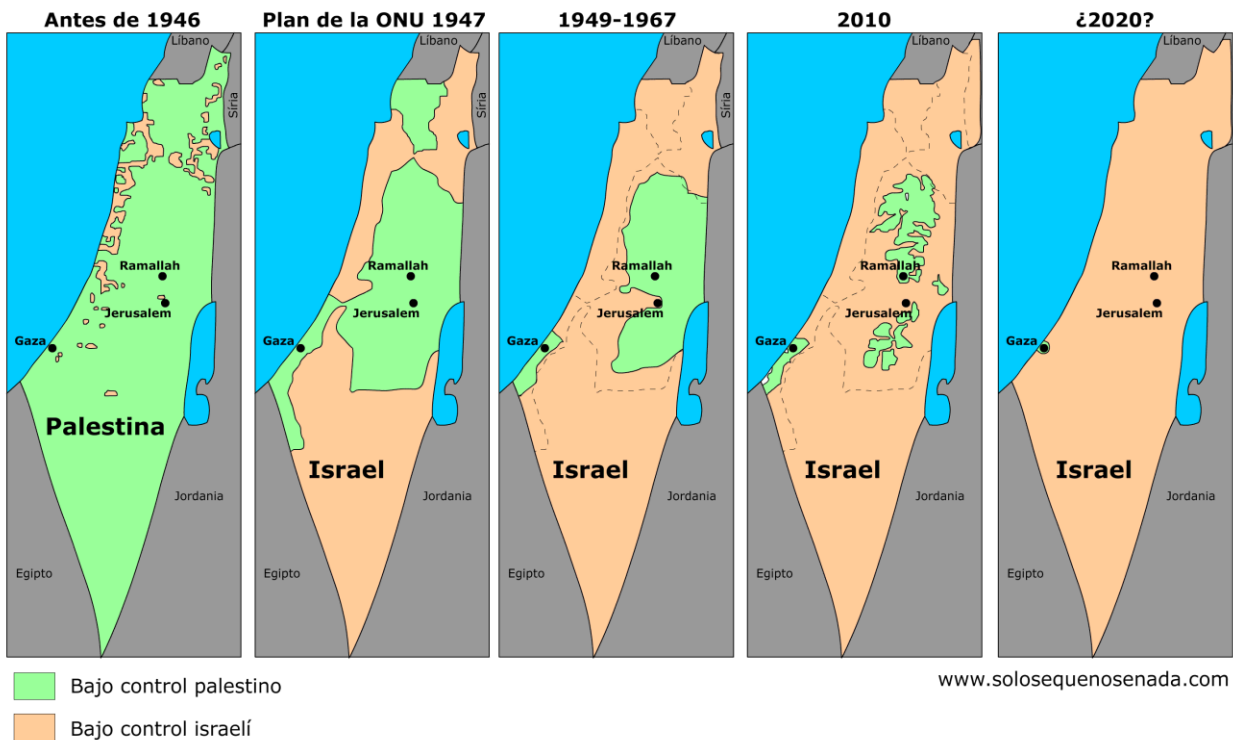
El més factible i sensat seria la solució binacional i reconèixer que en el territori hi ha dues societats diferents però crec que això tampoc serà viable.

- Potser l'opció més senzilla seria arribar a un acord per a la creació de dos Estats. Aquesta opció ja està recolzada per una part de la comunitat internacional. Tot i que crec que serà un camí molt difícil i alhora costós de recórrer.

En definitiva, la situació es torna llavors, un cercle viciós en el qual ni palestins i ni israelians aconsegueixen sortir-ne.

És molt complicat ser neutral, és a dir, no posicionar-se en un bàndol o en un altre, ser just a l'hora de jutjar les accions del poble jueu o del poble palestí.

Aconseguir un futur digne, siguin jueus o palestins, tothom mereix tenir un futur.

Mapa del territori palestí i israelià al llarg dels anys i el d'un futur.

Font: http://www.federacionpalestina.cl/historia_palestina.php

BIBLIOGRAFIA

BIBLIOGRAFIA

Llibres

- FORT NAVARRO, A; MARTÍNEZ IBÁÑEZ, E. (2003). El conflicto Palestino-Israelí: Un recorrido histórico para comprender el presente. 2a edició. Valencia: Editorial Diálogo. (Colección Tábano)
- CHOMSKY, N (2002). El Triángulo Fatal: Estados Unidos, Israel y Palestina. 2a edició. Madrid: Editorial Popular.
- WADIE SAID, E (2013). La cuestión palestina. 1a edició. Barcelona: Debate
- CHOMSKY, N; PAPPÉ, I. (2011) Gaza en Crisis: Reflexiones sobre la guerra de Israel contra los palestinos. 1a edició. Madrid: taurus

Articles web:

- RAHOLA, P (2014, 14 de novembre). “Tot el que fa Palestina és per a la destrucció d’Israel”.
Disponible a Internet:
<http://israelacatalunya.blogspot.com/2014/11/opinio-raholaoficial-tot-el-que-fa.html#.VKqrCdKG-bM>
- RAHOLA, P (2014, 27 de novembre). “Israel, mal camí”.
Disponible a Internet:
http://www.pillarrahola.com/3_0/ARTICULOS/default.cfm?SUBFAM=34&ID=2134

- RAHOLA, P (2014, 19 d'octubre). "Palestina"
Disponible a Internet:
http://www.pillarrahola.com/3_0/ARTICULOS/default.cfm?SUBFAM=&ID=2128
- RAHOLA, P (2012, 10 de gener). "L'amic israelià".
Disponible a Internet:
http://www.pillarrahola.com/3_0/ARTICULOS/default.cfm?SUBFAM=34&ID=1975
- RAHOLA, P (2007, 4 de juny) "Contra Israel són més feliços"
Disponible a Internet:
http://www.pillarrahola.com/3_0/ARTICULOS/default.cfm?SUBFAM=34&ID=448
- RAHOLA, P (2014, 23 de desembre). "Cor de petroli".
Disponible a Internet:
http://www.pillarrahola.com/3_0/ARTICULOS/default.cfm?SUBFAM=34&ID=2137

Recursos web

- MINISTERI AAE D'ISRAEL (2011, 20 de gener). *Mis Juderías* [en línia].
1947-1949 Guerra de la Independencia de Israel. [Consultat: 23 octubre 2014].
Disponible a Internet:
<https://sites.google.com/site/misjuderias/israel/historia/1948-1957---primera-decada/1948-1949---guerra-de-la-independencia#TOC-Resumen>

- WALES, J (2014, 22 d'octubre) *Viquipèdia* [en línia]. *L'enciclopèdia lliure*. Responsable secundari: Larry Sanger. Diversos països: Wikipedia. [Consultat: 24 d'octubre].
Disponible a internet: http://ca.wikipedia.org/wiki/Tel_Aviv
- PRADES, J (2012, 16 de desembre) *Monografias.com* [en línia]. *Historia de un conflicto - Palestinos y Judios*. Responsable secundari: Rosario del Castillo. [Consultat: 10 agost 2014, 22 agost 2014, 13 setembre 2014, 1 octubre 2014, 26 octubre 2014].
Disponible a Internet: <http://www.monografias.com/trabajos901/historia-conflicto-judios-palestinos-guerra/historia-conflicto-judios-palestinos-guerra.shtml>
- DESCONEGUT (2010, 20 d'abril). *Abc* [en línia]. *Cronología del conflicto entre Palestina e Israel*. Madrid. [Consultat: 2 novembre 2014].
Disponible a Internet: <http://www.abc.es/20090921/internacional-internacional/cronologia-conflicto-entre-palestina-200909211923.html>
- DESCONEGUT (2003, 11 de novembre). *Mgar* [en línia]. *Palestina: Cronología*. [Consultat: 2 novembre 2014].
Disponible a Internet: <http://www.mgar.net/africa/palestin2.htm>
- EL DIARI BASC (2007, 25 de novembre) *Cronología del conflicto entre Palestina e Israel* [en línia]. *Uno de los conflictos más graves de la política mundial del siglo XX, que continúa en la actualidad*. Madrid. [Consultat: 2 novembre 2014].
Disponible a Internet: <http://www.diariovasco.com/20071125/mas-actualidad/internacional/cronologia-conflicto-entre-palestina-200711251855.html>
- DESCONEGUT (2014, 10 de gener). *Líbano* [en línia]. *Revista mediterránea de Algeciras a Estambul*. [Consultat: 5 novembre 2014].
Disponible a Internet: <http://msur.es/focos/libano/>

- NÉSTOR (2011, 25 de febrer). *Guerra del Líbano de 1982* [en línia]. [Consultat: 5 novembre 2014].
Disponible a Internet: <http://sejiefilmfestival.blogspot.com.es/2011/02/guerra-del-libano-de-1982.html>
- BERMAN, E (2014, 10 de setembre). *First Lebanon War* [en línia]. *Background & Overview*. [Consultat: 5 de novembre 2014].
Disponible a Internet: http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/Lebanon_War.html
- WALES, J (2014, 19 de desembre). Viquipèdia [en línia]. *L'enciclopèdia lliure*. Responsable secundari: Larry Sanger. Diversos països: Wikipedia. [Consultat: 8 de novembre 2014].
Disponible a Internet: http://ca.wikipedia.org/wiki/Primera_intifada
- ROBERTO (2009, 10 d'abril) *Crisis del Canal de Suez* [en línia]. [Consultat: 12 de novembre 2014].
Disponible a Internet: <http://robertohistoria.blogspot.com.es/2009/04/crisis-del-canal-de-suez.html>
- MINISTERI AAEE D'ISRAEL (2011, 30 de maig). *Mis Juderías* [en línia]. *1939-1945 - Shoá(h)*. [Consultat: 12 de novembre 2014].
Disponible a Internet: <https://sites.google.com/site/misjuderias/israel/historia/1918-1948---dominio-britanico---sigue-la-gestacion-del-estado-de-israel/1939-1945---shoah>

- BARROS, M (2012, 28 de març). *Conflicto del Canal Suez* [en línia]. [Consultat: 24 de novembre 2014].
Disponible a Internet: <http://politicainternacionalcontemporanea.files.wordpress.com/2010/08/conflicto-canal-de-suez.pdf>
- DAVIDI, E (2006, 15 de juny). *The International Relations* [en línia]. *La crisis del Canal de Suez en 1956: el fin de una época en el Medio Oriente y el comienzo de otra*. [Consultat: 24 de novembre 2014].
Disponible a Internet: <http://www.isn.ethz.ch/Digital-Library/Publications/Detail/?ots591=0c54e3b3-1e9c-be1e-2c24-a6a8c7060233&lng=en&id=106817>
- DESCOEGUT (2009, 20 de setembre) *Crisis del canal de Suez* [en línia]. [Consultat: 24 de novembre 2014, 26 de novembre 2014].
Disponible a Internet: <http://docum.x10.mx/africa/suez.htm#>
- FORT NAVARRO, A (2002, 8 de novembre) *El conflicto palestino-israelí* [en línia]. *La guerra de Suez* (1956). Responsable secundari: Martínez Ibáñez. [Consultat: 14 de novembre 2014, 22 de novembre 2014, 26 de novembre 2014].
Disponible a Internet: <http://perseo.sabuco.com/historia/La%20guerra%20de%20Suez.pdf>
- WALES, J (2013, 1 d'agost) *Wikipedia* [en línia]. *La enciclopedia libre*. Responsable secundari: Larry Sanger. Diversos països: Wikipedia. [Consultat: 27 de novembre 2014].
Disponible a Internet: http://es.wikipedia.org/wiki/Libro_Blanco_de_1939
- WALES, J (2014, 18 de desembre) *Viquipèdia* [en línia] *L'enciclopèdia lliure*. Responsable secundari: Larry Sanger. Diversos països: Wikipedia [Consultat: 7 de desembre 2014].
Disponible a Internet: <http://ca.wikipedia.org/wiki/Ham%C3%A0s>

- WALES, J (2014, 15 de desembre) *Wikipedia* [en línia]. *La enciclopedia libre*. Responsable secundari: Larry Sanger. Diversos països: Wikipedia [Consultat: 7 de desembre 2014].
Disponible a Internet: [http://es.wikipedia.org/wiki/Septiembre_Negro_\(historia\)](http://es.wikipedia.org/wiki/Septiembre_Negro_(historia))
- DESCONEGUT (2013, 4 de setembre) Fuerzas de Defensa de Israel [en línia]. *Guerra de Yom Kipur – 6 de Octubre de 1973*. [Consultat: 7 de desembre 2014, 8 de desembre 2014].
Disponible a Internet: <http://www.idfblog.com/spanish/guerra-de-yom-kipur-6-de-octubre-de-1973/>
- WALES, J (2014, 20 de desembre) *Viquipèdia* [en línia]. *L'enciclopèdia lliure*. Responsable secundari: Larry Sanger. Diversos països: Wikipedia [Consultat: 7 de desembre 2014].
Disponible a Internet: http://ca.wikipedia.org/wiki/Guerra_del_Yom_Kippur
- DEL PRADO, R (2014, 20 de juny) La información [en línia]. *La primera y segunda intifada, cara y cruz de una misma moneda*. [Consultat: 8 de desembre 2014].
Disponible a Internet: http://noticias.lainformacion.com/mundo/la-primera-y-segunda-intifada-cara-y-cruz-de-una-misma-moneda_fQuTFZm0LeALWf4uWAXm96/
- AGUILERA, M (2012, 11 de setembre) *La primera intifada* [en línia]. Responsable secundari: Francisco Fuentes. [Consultat: 8 de desembre 2014].
Disponible a Internet: <http://es.slideshare.net/AlexisSalamaca/primera-intifada>

- DESCONEGUT (2012, 20 d'agost) *La intifada* [en línia]. [Consultat: 8 de desembre 2014, 9 de desembre 2014].
Disponible a Internet:
<http://www.edualter.org/material/palestina/intifada.html>
- FORT NAVARRO, A (2002, 10 de novembre) *El conflicte palestino-israelí* [en línia]. *La guerra del Yom Kippur*. Responsable secundari: Martínez Ibáñez. [Consultat: 8 de desembre 2014].
Disponible a Internet:
<http://perseo.sabuco.com/historia/Yom%20Kippur.pdf>
- DESCONEGUT (2010, 29 de maig) *Mossad* [en línia]. *Septiembre Negro*. [Consultat: 8 de desembre 2014, 10 de desembre 2014].
Disponible a Internet:
<https://elmosсад.wordpress.com/2010/05/29/septiembre-negro/>
- WALES, J (2014, 15 de desembre) *Wikipedia* [en línia] *La enciclopedia libre*. Responsable secundari: Larry Sanger. [Consultat: 8 de desembre 2014]
Disponible a Internet:
[http://es.wikipedia.org/wiki/Septiembre_Negro_\(historia\)](http://es.wikipedia.org/wiki/Septiembre_Negro_(historia))
- WALES, J (2014, 18 de desembre) *Wikipedia* [en línia] *La enciclopedia libre*. Responsable secundari: Larry Sanger. [Consultat: 8 de desembre 2014]
Disponible a Internet: http://es.wikipedia.org/wiki/Yasir_Arafat
- DESCONEGUT (2002, 28 de setembre) *El Mundo* [en línia]. *Marchas y tensión a dos años del inicio de la segunda intifada*. [Consultat: 8 de desembre 2014]
Disponible a Internet: <http://www.lanacion.com.ar/435640-marchas-y-tension-a-dos-anos-del-inicio-de-la-segunda-intifada>

- SZNAJDER, M (2013, 22 d'abril) *Revista de Estudios Internacionales* [en línia]. *Israelíes y palestinos: antecedentes de la intifada*. [Consultat: 8 de desembre 2014, 20 de desembre 2014, 22 de desembre 2014].
Disponible a Internet: <file:///C:/Users/Carlos/Downloads/14738-54554-1-PB.pdf>
- WALES, J (2014, 5 de desembre) *Wikipedia* [en línia]. *La enciclopedia libre*. Responsable secundari: Larry Sanger. Diversos països: Wikipedia. [Consultat: 25 de desembre 2014].
Disponible a Internet: http://es.wikipedia.org/wiki/Pilar_Rahola
- WALES, J (2014, 23 de novembre) *Viquipèdia* [en línia]. *L'enciclopedia lliure*. Responsable secundari: Larry Sanger. Diversos països: Wikipedia. [Consultat: 25 de desembre 2014].
Disponible a Internet: http://ca.wikipedia.org/wiki/Albert_Elfa
- RAHOLA, P (2014, 28 de desembre) *Pilar Rahola* [en línia]. [Consultat: 28 de desembre 2014]
Disponible a Internet: http://www.pillarrahola.com/3_0/INI/default.cfm
- DESCONEGUT (2014, 18 de novembre) *La Vanguardia* [en línia]. *Quién reconoce a Palestina y quién no*. [Consultat: 28 de desembre 2014]
Disponible a Internet: <http://www.lavanguardia.com/internacional/20141118/54419421923/quien-reconoce-palestina-quien-no.html>

ANNEXOS

CRONOLOGIA

- **1947:** L'ONU aprova el Pla de Partició de Palestina. El projecte preveu la creació de dos Estats, un de jueu i un altre àrab, mentre que Jerusalem i els seus voltants queden sota administració internacional.
- **1948:** Es proclama l'Estat d'Israel, però els països àrabs no accepten la seva existència i comença la primera guerra araboisraeliana.
- **1949:** Acaba la primera guerra araboisraeliana. Israel amplia la seva territori; Cisjordània, que inclou Jerusalem Oriental, queda en mans del regne de Transjordània, mentre que la franja de Gaza queda sota control militar egipci.
- **1950:** El regne de Transjordània canvia el seu nom pel de Jordània i s'annexiona Cisjordània.
- **1967:** Es produeix la Guerra dels Sis Dies, Israel va annexionar al Sinaí egipci, Cisjordània i els Alts del Golan sirians.
- **1973:** Síria i Egipte ataquen a un desprevingut Israel. Comença la Guerra del Yom Kippur, que conclou poc després amb la victòria d'Israel, si bé queda danyada la imatge que un Exèrcit invencible.
- **1979:** Israel i Egipte signen els Acords de Camp David pels quals es torna el Sinaí.
- **1982:** Israel envaeix el Líban amb el pretext d'expulsar l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP).
- **1987:** Comença la primera Intifada.
- **1991:** Es celebra la Conferència de Pau de Madrid que marca el principi de l'entesa entre israelians i palestins.
- **1993:** El primer ministre israelià, Isaac Rabin, i el líder de l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP), Yasser Arafat, signen a

Washington una Declaració de Principis que es basa en els acords negociats en secret a Oslo i que atorga l'autonomia per Gaza i Jericó.

- **1994:** L'Exèrcit d'Israel comença el replegament de Jericó i Gaza, alhora que es reprenen al Caire les negociacions, suspeses després de la matança d'Hebron.
- **1995:** El primer ministre israelià, Isaac Rabin, és assassinat per un radical jueu.
Yasser Arafat guanya les eleccions a l'Autoritat Nacional Palestina.
- **2000:** Fracassen les negociacions entre el primer ministre israelià, Ehud Barak, i el president palestí, Arafat, reunits des del dia 11 de juliol a Camp David, sota la mediació del president dels Estats Units, Bill Clinton.
Ariel Sharon visita l'Esplanada de les Mesquites, a Jerusalem oriental, el que provoca l'esclat de la segona Intifada palestina.
- **2001:** Sharon decreta el confinament a Ramallah del president palestí, Yasser Arafat, a qui fa responsable de l'onada d'atemptats.
- **2002:** Israel comença la construcció d'un mur de separació entre palestins i israelians de més de 400 quilòmetres i que discorre per territori ocupat de Cisjordània. Milers de palestins queden aïllats.
- **2003:** El primer ministre israelià, Ariel Sharon, i el seu col·lega palestí, Mahmud Abbas, es reuneixen per parlar sobre un nou pla de pau.
- **2004:** Mor a París Arafat després de diversos dies en coma.
- **2005:** Abbas guanya les eleccions per substituir Arafat com a president de l'Autoritat Nacional Palestina.
A mitjans de setembre es produeix la fi de l'ocupació israeliana a Gaza.
Durant l'octubre, es produeix una escala d'atemptats i represàlies.
A mitjans de desembre Sharon, de 77 anys d'edat, és internat imprevistament en un hospital de Jerusalem a causa d'un infart cerebral del qual dues setmanes més tard el deixa en coma. Hores més tard assumeix funcions com a primer ministre interí Ehud Olmert

- **2006:** Hamàs aconsegueix un històric triomf electoral a aconseguir més del 40%.
Al juny, es reprenen els atacs contra Gaza.
13 d'agost. Es produeix el cessament d'hostilitats entre Israel i Hezbol-lah al sud del Líban després acatar la resolució de l'ONU.
- **2007:** Es celebra la Conferència de Pau d'Annapolis sota l'auspici dels Estats Units. Palestins i israelians es comprometen a arribar a un acord abans de 2009.
- **2008:** Acord d'un alto el foc entre Israel i Gaza. Els bombardejos contra objectius civils israelians per part de milicians palestins des de la franja de Gaza se succeeixen durant la "treva".
El 27 de desembre, Israel emprèn l'anomenada Operació Plom Fos: una ofensiva militar des de l'aire, terra i mar amb l'objectiu de destruir la "infraestructura terrorista" i la capacitat militar de Hamàs.
- **2009:** El primer ministre israelià Ehud Olmert va anunciar un "cessament unilateral de les hostilitats a la franja de Gaza", amb una durada de 10 dies. En aquest període, l'exèrcit israelià va seguir desplegat a la Franja. El 18 de gener, va ser Hamàs juntament amb altres organitzacions palestines que va anunciar un "alto el foc immediat". Aquest, amb una durada d'una setmana, tenia com a objectiu la retirada de l'exèrcit israelià del territori de Gaza.
El 21 de gener els portaveus de les Forces de Defensa d'Israel van anunciar que l'exèrcit hebreu havia completat la seva retirada de la franja de Gaza.

Mapes dels Estats i països més importants del conflicte araboisraelià.

Font: <http://anormalnyswiat.blogspot.com/es/>

http://www.lib.utexas.edu/maps/middle_east.html

GLOSSARI

GLOSSARI

- **Anarcosindicalisme:** Doctrina que atribueix als sindicats un paper fonamental en la reivindicació laboral obrera i en la lluita per la consecució de la revolució social.
- **“Cascos Azules”:** són forces de manteniment de la pau, organitzat per les Nacions Unides. Ells aporten armes lleugeres que només poden ser utilitzades per defensa pròpia. Tenen aquest nom a causa del casc de color blau que porten.
- **Diàspora:** Dispersió d'un poble per diversos llocs del món, especialment la comunitat jueva.
- **Genocidi:** Extermini sistemàtic d'un grup humà per motius de raça, religió o política.
- **Llei Marcial :** està en vigor en temps de guerra quan la situació es considera urgent. Aquesta llei implica una limitació i una suspensió d'alguns dels drets de l'individu, a part d'aplicar judicis i càstigs severos més enllà del que s'imposa en situacions normals. En molts casos la llei marcial escarmenta amb pena de mort crims que no serien crims capitals (saquejos, robatoris,...)
- **Lobby:** Grup de pressió format per persones amb gran influència i poder, sobretot polític o econòmic.
- **Milicià:** De la milícia o relatiu a ella.
- **Milícia:** Professió i art dedicada a l'activitat militar i a la preparació de soldats per a ella.
- **Tàndem:** Parella
- **Unànim:** Conjunt de persones de comú semblar

- **Voluble:** De caràcter inconstant, que canvia amb facilitat de gustos, opinions, etc.
- **Xiita:** El xiisme és la segona variant més important de la fe islàmica després de la sunnita i abans del kharigisme, tot i que només representa entre un 10% i un 15% dels musulmans.

Cuando los israelíes en los territorios ocupados ahora afirman que tienen que defenderse, se están defendiendo en el sentido de que cualquier ocupante militar tiene que defenderse de la población a la que están aplastando. No puede defenderse cuando se está ocupando militarmente tierra ajena. Eso no es defensa. Llámalo como quieras, no es defensa. “Es un asesinato”

Noam Chomsky